

Srdce

Číslo: 2

Ročník: XI.

December 2023

Ponuka, ktorá sa neodmieta
(MISIE)

strany 14-22

MEDŽUGORIE - pozvanie trvá
strany 25-29

LISABON 2023

strany 30-33

Milí čitatelia farského časopisu Srdce,

v mene celej redakčnej rady vám ponúkam na spestrenie týchto posledných dní v roku 2023 nové, v tomto roku v poradí už druhé, vydanie nášho časopisu Srdce. Verím, že bude pre vás aj istým povzbudením do Nového roka 2024.

Často prežívam nadšenie z našej farnosti, pretože je živá a aktívna. Vždy je o čom písať a zároveň aj ťažko vybrať, čo by sme vám mohli ponúknuť na oživenie spomienok. Ďakujem mnohým, ktorí sa spolupodieľajú na rôznych aktivitách vo farnosti, najmä jej samotným účastníkom. Tieto spoločne strávené chvíle premieňajú naše všedné dni na dni výnimočné - plné radostí, prekvapení, nadšenia, nových zážitkov a vzájomnej lásky.

Nedávno sme prežívali duchovnú obnovu - sv. misie. Tieto chvíle nás znovu naštartovali a povzbudili k prehĺbeniu viery, a tak sviatky Božieho narodenia budú pre mnohých o to radostnejšie a láskavejšie.

Veľká vďaka za to patrí aj našim kňazom otcovi Róbertovi a otcovi Petrovi za ich záujem o nás ako farníkov, za ich kňazskú službu, ktorú nám každodenne preukazujú, za ich obetavosť a prítomnosť pri všetkých aktivitách v našej farnosti, za vysluhovanie sviatostí, návštevu chorých, duchovné rozhovory, osobnú podporu a za to, že sú tu vždy pre nás.

Prajem vám a celej redakčnej rade pokojné prežitie dní vianočných sviatkov. Božie dieťa vzalo na seba ľudskú prirodzenosť, aby nás všetkých objalo Veľkým Božím Tajomstvom Lásky a aby sme dokázali túto lásku dávať najavo okoliu, v ktorom sa nachádzame, najmä vo svojich rodinách.

Prajem vám požehnané vianočné sviatky a Nový rok 2024!

- Monika Glovaťáková

Obsah

Cesta do Betlehema povolania	4
Ponuka, ktorá sa neodmieta	14
Po stopách trpiaceho Krista a sv. Jána Pavla II	23
Medžugorie - pozvanie trvá	25
Svetové dni mládeže - Lisabon 2023	30
Bojnice stále vedia prekvapiť	34
Tábor - „Cesta Slovenskom“	36
„Hýbať sa srdcom“	42
Výstup k pamätníku sv. Jána Pavla II	44
Cesta sv. Šarbela do našej farnosti	46
Dotknime sa NEBA so Zdenkou	48
Nielen srdcia sa obnovujú	50
Srdiečko	52

Srdce Časopis farnosti Oravská Polhora

Ročník IX., číslo 2/December 2023

Vydáva Rímskokatolícky farský úrad Oravská Polhora 490,
029 47 Oravská Polhora

e-mail: srdce.casopis@gmail.com

web: www.farnostopolhora.sk

Šéfredaktor: Monika Glovaťáková

Redaktori: duchovný otec Róbert Slotka,
duchovný otec Peter Kalis, Jozef Ďubek, Magdaléna
Jaššáková, Katarína Revajová, Alenka Benčíková,
Šimon a Natália Kvasňakoví, Monika Luscoňová,
Magdaléna Kvašňovská, Monika Vrublová

Jazyková úprava: Katarína Revajová, Jozef Ďubek

Foto: Ján Rusnák, archív farského úradu, internet

Titulná fotografia: adventná výzdoba oltára

Imprimatur: Mons. Štefan Sečka, spišský diecézny biskup,
č. 21/2015 zo dňa 4.11.2015

Grafická úprava: Monika Glovaťáková

Tlač: Tlačiareň Kubík, Námestovo

Cesta do Betlehema povolania

Cesta každého mladého chlapca ku kňazstvu je individuálna. Aspoň si to myslím, pretože Boh sa v každom človeku prejavuje originálnym, až jedinečným spôsobom. Jednoducho prekvapuje a nedá sa zahanbiť. Ako to bolo vo vašom prípade. Čo Vás inšpirovalo stať sa kňazom? Aké „originálne“ okolnosti Vás k tomu dovedli?

Na úvod musím povedať, že pri rozhodovaní stať sa kňazom som ako podstatnú vec vnímal začatie výstavby kostola v Polhore, a to v čase, keď som mal ešte iba 7 rokov, lebo som žil v rodine, ktorá zažila v tých časoch priame komunistické násilie. A rovnako i násilie vo verbálnej rovine kvôli viere v škole.

Vysvetlím, čo sa vlastne stalo a čo na mňa vplývalo. Ani som si to neuvedomoval, ale udalosti, ktoré ma formovali ku kňazstvu, sa začali, dali do pohybu už 13 rokov pred mojím narodením.

To vážne?! Ani som netušil, že hneď tou prvou otázkou som trafil klinček rovno po hlavičke. Čo sa to teda vlastne stalo, ako to „celé“ prebiehalo?

Stalo sa, že mamim brat Štefan a jeho brat Karol boli vo vyšetrovacej väzbe v Námestove kvôli tomu, že pán farár František Irha, v tom čase však ešte „len“ pán kaplán rabčianskej farnosti, pod ktorú spadali aj

obec Polhora spolu s obcou Sihelné, čítal pastiersky list pána biskupa Jána Vojtaššáka. Bol to zároveň pastiersky list od všetkých biskupov, ktorý hovoril, že akcia komunistov na Slovensku s názvom Katolícka akcia bola falošnou Katolíckou akciou - ktorá spočívala v tom, aby odchytila katolíckych aktivistov, komunisti prenikli do Katolíckej Cirkvi na Slovensku, a aby rozdelila veriacich.

Biskupi Slovenska totiž odhalili, že Katolícka akcia, ktorú vyhlásili a organizovali komunisti pod rúškom Katolíckej akcie vyhlásenej pápežom Píom XII., komunisti zneužili. Preto biskupi, aby varovali veriacich pred touto falošnou Katolíckou akciou, napísali pastiersky list, v ktorom upozorňovali veriacich na to, aby nepadli do tejto ich predom nastavenej komunistickej pasce.

Pritom pôvodný zámer pravej Katolíckej akcie vyhlásenej Píom XII. spočíval v tom, aby obnovila aktívny život katolíckych veriacich v Cirkvi na celom svete.

Preto komunisti tento pastiersky list zakázali čítať na celom Slovensku, lebo odhaľoval ich podvodné praktiky.

Pán kaplán Irha tento pastiersky list, hoci o ňom vedel, poštou nedostal, lebo poštový úrad dostal príkaz, aby list nebol doručený. Ale vedel, že pred dátumom, ako sa mal pastiersky list čítať, pán biskup Vojtaššák

bude na návšteve vo Veličnej. Bola to posledná farnosť, v ktorej pán biskup pôsobil predtým, ako bol menovaný za biskupa. A pán kaplán mal tú odvahu, zájsť si po ten list za pánom biskupom do Veličnej.

Podľa toho čo rozprávate - veľa riskoval a určite ho aj sledovali, ale napriek tomu sa nebál. Kvôli Bohu prekonal obavy a strach. Týmto vyznával vieru. A tiež určite vedel, že toto „polotajné“ stretnutie s pánom biskupom bude mať predsa len v budúcnosti nejakú tú dohru. Keď už však list získal, ako ste už spomínali, list prečítal. Čo nasledovalo? Ako to malo následky? Ako sa vôbec bratia Vašej mamy po prečítaní listu mohli dostať do vyšetrovačky?

Kážeň v tom čase neodznela vo svätej omši, ale po svätej omši. Liturgicky bolo stanovené, že svätá omša bola oddelená od homílie alebo kázne. A pán kaplán Irha v stanovený deň, kedy sa mal pastiersky list prečítať, po svätej omši vystúpil na kazateľnicu a tento zakázaný pastiersky list – s veľkou odvahou - prečítal.

Medzitým však už v sakristii príslušník Štátnej bezpečnosti v civilii čakal na to, či pán kaplán Irha bude, alebo nebude list čítať - a v prípade prečítania listu ho mal zaistiť.

A zaistil ho? Lebo z vášho rozprávania medzi riadkami tuším, že sa stalo niečo iné, niečo oveľa vážnejšie.

Nie, nezaistil ho, lebo vonku pri sakristii okrem príslušníka Štátnej

V tomto čísle časopisu sme oslovili a chceme predstaviť kňaza, rodáka z našej farnosti, ktorý je vo verejnom priestore veľmi známy, najmä na mediálnej scéne, pretože dlhé roky pôsobil ako riaditeľ v katolíckom Rádiu Lumen.

V súčasnosti pôsobí ako dekan vo farnosti Trstená a v jej filiálkach, čo pre nás je – neďaleko, „hneď za kopcami“. Má „komunikačnú prednosť“, lebo hovorí sa s ním ľahko, aj keď ide o ťažké témy. Keď rozprával o tom, čo ho formovalo ku kňazstvu, bol veľmi otvorený a úprimný, hoci udalosti, ktoré sa stali, neboli jednoduché.

A rovnako sa nevyhýba ani páľčivým otázkam dnešnej doby. Ale o tom všetkom nám už porozpráva náš rodák, duchovný otec Juraj Spuchľák, v nasledujúcich riadkoch:

bezpečnosti čakali ešte traja farníci, ktorí chceli chrániť svojho duchovného otca. Po potýčke tohto eštebáka zbili tak, že bol mesiac v nemocnici. Totožnosť týchto troch farníkov však eštebáci nezistili. Udalosť sa odohrala 26. júna 1949.

Ale pán kaplán Irha po prečítaní listu očakával zatknutie. Napokon sa musel nedobrovoľne skrývať, lebo bol na neho vydaný zatykač. Eštebáci ho hľadali po domoch. Skrýval sa niekoľko mesiacov a svoje skrýše musel striedať, aby ho nenašli. Veriaci farnosti mu pritom veľmi pomáhali. Pomáhali mu aj mamini bratia Štefan a Karol. Pán kaplán Irha však vnímal riziká a dozvedel sa aj o tom, že v jedno nedeľné ráno o 6.00 hodine prišli do domu maminých bratov eštebáci v civilii, prišli ku Karolovej posteli a povedali

mu – „Štefan vstávaj“, - ani nevedeli „ktorý je ktorý“ – a zobrali aj Karola, aj Štefana.

Tak teda takto sa bratia vašej mamy dostali do vyšetrovačky ... je zaujímavé až neuveriteľné akú eskaláciu napätia spôsobilo jedno „nevhodné“ prečítanie listu, informácie, ktoré odhaľovali špinavé praktiky tejto ideológie, totality.

Z tohto by sme sa my všetci mali poučiť, hľadať príčiny, pretože už dnes sa tlačia do popredia progresívne ideológie, ktoré sa správajú rovnako hystericky. Zatiaľ bez zatykania. To som len tak trošku odbočil pri porovnávaní, ale poďme ďalej. Ako to celé pokračovalo ďalej?

Vo vyšetrovačke v Námestove chceli od nich zistiť, kde sa pán kaplán Irha skrýva, tak ich pri vyšetrovaní doslova kruto mučili, aby prezradili, kde sa ukrýva. Mamin brat Štefan mi ešte ako chlapcovi rozprával, ako ich mučili. Hovoril, že ich oddelili a podarilo sa mu uvidieť, ako vyviedli jeho brata z miestnosti a pritom mu tiekla krv – z uší. A vyviedli ho tak, že ho držali pod pazuchami, lebo sa nevládal udržať na nohách!

Vtedy sa Štefan preľakol. Aj jeho bili, ale tak, aby to nebolo vidno – bili ho napríklad pendrekom po chodidlách, dali mu sedieť na fľaškách alebo používali iné podobné spôsoby. Karola asi po týždni pustili a Štefana si ponechali ešte niekoľko mesiacov, lebo o ňom bolo známe, že pána kaplána dobre pozná.

Zaujímavosťou je, že Štefan sa dokonca počas niekoľkomesačnej vyšetrovacej väzby stretol s Trstenským. Okresný súd v Ružomberku jemu a ďalším vymeral trest za zločin vzbury. Asi po pol roku ich pustili domov.

Predsa len, boli to kruté pomeny. A napriek týmto krutým pomerom vo vyšetrovačke, predsa len - „zaspievali“ ?

Nie, nedostali z nich nič! Nevymlátili z nich nič!

To ste ma potešili! Musím uznať, že boli veľmi statoční, a musím tiež priznať, že museli mať veľkú odvahu a dôveru v Boha, keď takto dokázali znášať takéto veľké utrpenie, keď človek nevie, čo ho čaká najbližších pár sekúnd, minút, či hodín, nieto ešte dní, či rokov ... neviem či dnes sme takéhoto niečoho vôbec schopní ... alebo áno? ... ale pán kaplán Irha sa nemohol skrývať donekonečna. Napokon - našli ho alebo nenašli?

Po čase, keď pán kaplán Irha videl, čo sa deje, sám sa rozhodol, že sa vyšetrovacím úradom prihlási na štátnej polícii. Zatvorili ho a vyšetrovali. Pána kaplána neskôr zneužili pri procese proti pánu biskupovi Vojtaššákovi v rámci monštruózneho procesu proti nemu a ďalším dvom slovenským biskupom – Buzalkovi a Gojdičovi. Ako trest dostal 16 a pol roka väzenia.

Ešte na dovysvetlenie poviem, že Vdp. František Irha bol vo väzení

v rokoch 1949 až 1958, kde si zo 16 a pol roka odsedel 9 rokov, a až v roku, v ktorom ho prepustili z väzenia, bol ustanovený za správcu rabčanskej farnosti - teda až v roku 1958 sa stal pánom farárom - a bol ním až do roku 1967, kedy bol preložený do Vydrníka. V tom istom roku 1967 - 30. decembra – vo Vydrníku aj zomrel, v 21. roku kňazstva a v 47. roku svojho života. Preto v čase, keď sa tieto spomenuté udalosti v Rabči stali, bol pán farár Irha ešte „len“ pán kaplán.

A takéto príbehy, tieto komplikované udalosti tejto doby v týchto pohнутých časoch, ktoré sa začali odohrávať už 13 rokov pred mojím narodením, som počúval ako chlapec doma a ešte mnohé iné od priamych obetí násilia. To vo mne zapálilo iskru úcty voči kňazom a úprimnej mužskej zbožnosti. Ako dieťa som videl, že títo ľudia, najmä mamin brat Štefan a rovnako i Karol, ale aj iní, aj napriek utrpeniu a prenasledovaniu, ktoré zažili a hovorili o ňom, nezanevrelí na Pána Boha, ba dokonca boli ešte viac odhodlaní pre vieru, najmä vtedy, keď som videl ich angažovanosť pri stavbe nového kostola alebo pri službe spoločenstvu.

Pre úplnosť príbehu, v akom období komunizmu sa odohrávali takéto udalosti?

V roku 1949 - 1955, v rokoch, kedy prebiehalo asi najväčšie a najtvrdšie prenasledovanie Cirkvi v bývalom Československu ...

... zaiste pre veriach to boli ťažké časy, pretože to bola počiatočná fáza komunizmu, ktorá sa prejavovala neprímeraným nadšením, fanatizmom, ba až opojením sa ideami komunizmu. A časť spoločnosti v tieto falošné idey bezhranične verila.

Myslím si, že skôr kvôli moci, ako samotným ideám. Preto aby kasta komunistov bola nepostihnuteľná, všetkých oponentov považovali za nepriateľov štátu, medzi ktorých patrili aj veriaci. A preto týchto nepriateľov bolo dovolené umlčovať aj takýmto násilným spôsobom.

Tiež si myslím, že paradoxne namiesto toho, aby prenasledovanie a utrpenie veriach zničilo, ich posilnilo vo viere. Rovnako i bratov vašej mamy. Alebo iných veriach. Dovolím si povedať, že „zreformovalo“ to ich vieru „na vyšší stupeň“, čo sa prejavilo aj pri výstavbe kostola.

A práve tieto momenty, ich mix, začali vo Vás zapalovať iskru zasvätenia sa Bohu prostredníctvom kňazskej služby, ak tomu dobre chápem. Ktoré ďalšie momenty spojené s výstavbou kostola, alebo okrem výstavby kostola, vo Vás zapalovali tú iskru túžby - oddať sa celý Bohu?

Tých ďalších momentov bolo viac.

Napríklad v tom čase som vnímal, že stavba kostola spojila ľudí v dedine. A to napríklad takým spôsobom, že starí ľudia, fyzicky slabší, dedkovia, odkôrňovali metrovice a získané peniaze dali na výstavbu kostola. Niečo podobné robilo ochotnícke divadlo,

ktoré po okolí hralo divadelné predstavenie zo života Pána Ježiša. Ďalej po ukončení stavby kostola mamim brat Štefan chodil do kostola na svätú omšu každý deň. V nedeľu na dve sväté omše! Týmto vo mne spontánne budoval úctu k svätej omši.

Odvahu k rozhodnutiu stať sa kňazom mi dával aj fakt vernosti mojej mamy našej rodinke po smrti otca, ktorý zomrel, keď ja som mal 14 a najmladší 5 rokov - a bolo nás 8. A mama mala vtedy iba 42 rokov a nestíhala, lebo chodila do práce. Preto v tom čase nám varila naša krstná mama Johana – jej sestra - a mamin brat Štefan sa opäť pridal k pomoci. Veľmi nám pomáhal aj tým, že dvakrát do týždňa nám doviezol, kúpil za vlastné chlieb z Tvrdošína.

Veľkým dňom bolo pre mňa prvé sväté prijímanie. Prijatie Ježiša do môjho detského srdca. Zároveň po tejto udalosti som sa dozvedel všetky skutočnosti spojené s uväznením mamkiných bratov, pánom farárom Irlhom a ich prenasledovaní - a zaujímal som sa o ne.

Po výstavbe kostola po prvom svätom prijímaní som sa sám prihlásil do služby miništrovania. V túžbe byť bližšie pri Bohu som pozbieral všetku svoju detskú odvahu a poprosil som, požiadal som o túto službu. Na moje prekvapenie ma pán farár Zibrin prijal.

Keď som sa tak započúval do vašich slov o tom, ako ste vnímali svet ešte ako dieťa, uvedomil som si, že dospelí si často ani neuvedomujú, aké doslova jednoduché maličkosti vplývajú na detskú dušu a aký úžasný dosah to na nich má. Keby deti vedeli verbalizovať – slovne vyjadriť - svoje vnútro, asi mnoho z nás by bolo veľmi prekvapených, čo by sme sa od nich dozvedeli. Preto dospelí by asi nemali zanedbávať dobro – najmä pri deťoch. Alebo možno v tom čase deti z dôvodu vysokej fyzickej i psychickej záťaže predčasne dospelí. Určite!

Ale poďme ďalej. Vráťme sa k téme. Predtým ako sa chlapec túži oddať Bohu, najmä túži alebo predpokladá stať sa kňazom, musí pre to aj niečo urobiť. Predovšetkým absolvovať štúdia. Ako to bolo vo Vašom prípade?

Počas miništrovania som sa spoznal s chlapcami, ktorí ma inšpirovali a nasmerovali na štúdia na Gymnázium do Námestova, v čom ma podporili aj naši doma.

Počas štúdií na strednej škole som sa dostal do modlitbového krúžku, ktorý navonok vyzeral ako futbalový krúžok. Chodil k nám aj tajne vysvätený kňaz – Ignác Matkulčík. V tom čase bol tajne vysvätený iba rok ako rehoľník – lazarista. A za kňaza ho vysvätil Karol Wojtyla v Poľsku. Keď sa potom neskôr Karol Wojtyla stal pápežom, to bol pre mňa taký duchovný signál – niečo podobné

ako „koľajnice ku kňazstvu“ - a mne iba zostávalo uistiť sa, či to Pán Boh chce tak ako ja.

Takže aj na strednej škole ste mali „problémy“ s vierou, Bohom a komunistami?

Áno, tak nejak. Ešte spomeniem takú udalosť, že predtým ako sme šli cestou do školy na gymnázium, sme vstúpili do Námestovského kostola pomodliť sa - spolu s Vladkom Kasanom a Antonom Tyrolom. Autobus chodil o 15 minút skôr ako začalo vyučovanie, a preto tento čas ráno sme mohli využiť na rozhovor s Bohom ako prípravu na vyučovanie. Na tom by nebolo nič zvláštne, keby tento vstup do kostola nebol kontrolovaný.

Kontrola chodenia do kostola zo strany štátu vznikla po tom, čo na škole zatkli profesora Sobotu, o ktorom sa zistilo, že to bol tajne vysvätený kňaz. A malo to následky. Preto Ignác Matkulčík pracoval v utajení tak, že mladých ľudí, ktorých už ako kňaz duchovne viedol, na-

vzájom o sebe nevedeli a stretával sa s nimi v skladoch nemocnice, v pivničných priestoroch, kde bol oficiálne zamestnaný ako skladník údržby. Stretnutia sa konali v čase medzi koncom vyučovania a odchodom autobusu domov, jeden najviac dvakrát do mesiaca tak, aby ho neodhalili. Zároveň tak mal dostatok času venovať sa v spovedi každému jednému mladému osobitne.

Počet oficiálne vysvätených kňazov stanovených štátnou mocou bol každým rokom menší - ako počet zomrelých kňazov. Takýto bol socialistický plán. Zaujímavosťou je, že tento vstup do kostola kontrolovali aj profesori z gymnázia, lebo chceli vedieť, kto zo študentov chodí do kostola.

Pre nás však bol vstup do kostola pred profesormi aj vyznaním viery. Predtým ako sme mali vstúpiť do chrámu, sme sa navzájom povzbudzovali, lebo za také niečo sme mohli niest' aj nevyspytateľné následky. A tiež - nebolo nám to jedno. Priznám sa, mali sme strach, ktorí sme chceli prekonať - nie že museli - ak sme chceli vyznať Krista pred ľuďmi, najmä pred tými, ktorí Ním pohrdali, a pokiaľ možno boli príkladom - ako pre iných, tak rovnako aj pre nich.

Tu vidieť, že aj gymnaziálne štúdiá neboli len nejakou prechádzkou po ružovej záhrade, ale boli aj okamihy, keď sa kvôli viere riskovalo.

A stálo to za to?

Samozrejme! Po každom vstupe sme boli odvážnejší. A samozrejme, s Bohom za päťami, lebo Ježiš povedal - „Bezo mňa nemôžete nič urobiť“ - to sa nám najviac páčilo.

Nemali ste potom problém maturovať?

Pán Boh to zariadil tak, že nie.

Čo nasledovalo? Aké boli Vaše ďalšie cesty po ukončení gymnázia?

Po gymnáziu som sa dostal na Základnú vojenskú službu. Toto obdobie bolo duchovným testovacím obdobím, či to s tým kňazstvom, pre ktoré som sa rozhodol ešte na strednej škole, myslím vážne - pán farár Zibrin mi poradil, že bude lepšie, keď najskôr absolvujem Základnú vojenskú službu a potom nastúpim do seminára.

To, že ma potom prijali do seminára na prípravu do kňazstva, som považoval za spoľahlivý znak povolania ku kňazstvu. Určitým spôsobom ma to aj prekvapilo - lebo ako hovorí Ježiš - veľa je povolaných, ale málo vyvolených - to bola moja cesta ku kňazstvu, hoci nebola vždy celkom priamočiara - bola aj kostrbatá, s pochybnosťami, ale správne usmernená najmä osobným príkladom nie jednej, ale viacerých osôb v mojej blízkosti, za čo im doteraz ďakujem.

Udalosti a osobné príklady, ktoré Vás formovali ku kňazstvu,

až po prijatie do seminára, sú neuveriteľné. Je však možné, aby sa minulosť vrátila? Ale tentoraz v inej podobe? V našej spoločnosti sa totiž v posledných obdobiach rozmáhajú dosť nebezpečné trendy ako sú napríklad gender ideológia, rodová rovnosť, homosexuálne manželstvá, adopcia detí pární rovnakého pohlavia, či dokonca biologická zmena pohlavia už v detstvom veku alebo iné falošné spoločenské dogmy či ekonomické viery. Začína ich byť neúrekom.

Ako tieto trendy vnímate Vy? Predsa len tieto trendy sa raz budú, chceme či nechceme, dotýkať priamo každého jedného z nás?

Podľa mňa ide o trendy, ktoré sú prelietavé, dočasné, preto sa ich netreba báť, že tu budú stále. Stále však tu budú trendy, ktoré budú ohlušovať ľudské svedomie strachom a ohľadmi, aby vyhovelí pomýlenému chápaniu slobody a pri vytváraní anarchie poslúžiť veľkým korporáciám kvôli zisku.

V týchto ťažkých duchovných časoch nám Panna Mária určite pomôže. Predsa len sa zjavovala aj na Slovensku. Nemyslíte si, že sa venuje málo pozornosti jej zjaveniam na našom území - konkrétne v Turzovke, či celkom nedávno v Ližmanovej alebo Dechticiach? Čo by sa pre to malo viac urobiť alebo aký je váš názor na tieto mariánske zjavenia - prečo sa udiali práve na Slovensku?

Panna Mária nám určite pomáha tým, že nám radí - modlite sa, modlite sa, modlite sa, a tiež postite sa, lebo modlitba a pôst dokážu privolať Božiu milosť, ktorá mení ľudí, spoločnosť, či dokonca mení prírodné zákony alebo dokáže zastaviť vojny!

Avšak zdá sa mi tiež, že konanie niektorých veriacich zameraných na mariánske zjavenia je niekedy až príliš výhradne upriamené na samotné zjavenia, čo spôsobuje neobjektívny pohľad na tieto udalosti. Preto by som chcel popri týchto

skutočnostiach upozorniť na také tri aspekty, na ktoré by sme si mali dať pozor v našom duchovnom živote, aby sme v ňom kvôli nedorozumeniu alebo omylu v tejto veci neustrnuli, alebo nebodaj neskľzli na šikmú plochu.

Prvým takým aspektom je, že mariánske zjavenie nie je len zázrak, ale aj poklad duchovného života. Každé jedno. Preto by sme nemali riediť posolstvo už známeho zjavenia túžbou po ďalšom inom zjavení. Je známe, že mariánske zjavenia sa udiali niekoľko rokov pred nešťastím, ba až katastrofou, ktorá sa odohrala v spoločnosti v jeho blízkosti. Je to zároveň aj varovanie, výstraha. Preto sa mi zdá ich ďalšie vyhľadávanie plytkým prístupom k tým pôvodným. Keď si predstavím fatimské zjavenie, evokuje to vo mne asociáciu nešťastia druhej svetovej vojny a komunizmu. Medžugorje občiansku vojnu v Juhoslávii. A zjavenie v Litmanovej verím, že je to a bude „iba“ Ukrajina, pričom sa modlíme za čo najskoršie odvrátenie tejto vojny, ale i za ďalšie, ale i za veľké utrpenie mnohých ľudí, a tiež za to, aby bol u nás pokoj.

Druhým aspektom je ochudobnenie vnímania druhov pútnického miesta, jeho redukcia iba na mariánske. Pútnickými miestami sú totiž nie len mariánske pútnické miesta, ale aj iných svätcov, akým je u nás napríklad pútné miesto Skalka pri Trenčíne – k svätým Andrejovi

Svoradovi a Benediktovi alebo iné. Nebo je plné svätých a určite aj oni sa nechcú len nečinne prizerať, ale priložiť ruku k dielu a orodovať za nás. A Panna Mária sa z tohto určite len teší.

A tretím aspektom je, že sa vytráca atraktivita domáceho prostredia, keď napríklad do Bobrova „je nám ďalej“ ako na iné pútnické miesta. Týmto nechcem oslabiť význam iných pútnických miest, ale dožiť Orave, že aj ona je miestom, ktoré má Panna Mária rovnako rada - ktoré rovnako miluje - ako napríklad taký Šaštín alebo Levoču.

Sú Vianoce. Ježiško sa nena-rodil ani v paláci, ani v dome, dokonca ho odmietli v penzióne tých čias – hostinci, a preto sa narodil v jaskynke, ktorá slúžila ako maštal'ka, teda v lone prírody medzi zvieratkami. Je zaujímavé, ako to Nebeský Ocko zariadiť. Ja si myslím, že preto, lebo každý ľudský príbytok je poškrvený hriechom, zatiaľ čo jaskynka a zvieratká sú hriechom nepoškrvené, čisté, napriek hmotnej núdzi a chudobe. Ako to vidíte Vy? Aký odkaz podľa Vás nám touto udalosťou chcel zanechať Boh?

Odkaz Ježišovho narodenia v jaskynke, ktorá slúžila ako maštal'ka je ten, že mi chýba na vianočných pohľadniciach okrem pekného obrázka a peknej melódie aj vôňa maštal'ky – ten typický maštal'ný smrad. Aby nedošlo k nedorozumeniu, alebo aby som nebodaj nepohoršil, vysvetlím o čo ide.

Človek, keď zacíti zápach maštale, z chemického hľadiska pocíti v nose zápach čpavku – „smrad“, ktorý dokáže nabudiť zmysly do takej miery, až jeho myseľ spozornie. Ako pastiera cítiť ovcami, podobne aj kňaz by mal „voňať“ ľuďmi, takto sa vyjadril pápež František. Preto podradná, obchádzaná a nikým nechcená vôňa maštale – ten typický zápach čpavku – „smrad“ - by nám na Vianoce mala pripomínať Ježiša a jeho človečenstvo - s jeho obmedzeniami, poníženosťou, pokorou, lebo láska voči nám ho nám tam priviedla.

Mohli by ste nám na záver povedať pre odľahčenie aj nejaký ten vtipný zážitok alebo príbeh, ktorý Vás ešte aj po rokoch rozosmeje?

V čase, keď som ešte ministroval, bol u nás jeden pán kaplán - jeho meno je teraz veľmi známe, ale nebudem ho spomínať, aby ... lebo ... - ... ktorý však vedel poriadne zakývať ušami. Robil to kvôli tomu, aby rozveselil miništrantov. Raz sa stalo, že pri jednej svätej omši mu jeden miništrant polieval ruky, a pritom sa pozeral na pána kaplána - a bol veľmi smutný. A ten pán kaplán ho chcel rozveseliť, prial si, aby sa usmial - preto zastrihal ušami. Ale to bol miništrant, ktorý to predtým u neho nikdy nevidel - nevedel, že niečo také dokáže. A tiež prvýkrát ministroval. Preto keď to zbadal, vypleštil oči, otvoril ústa a - z rúk mu vypadli obidve sklenené ampulky

aj so sklenenou táckou. A to všetko spadlo na zem a rozbilo sa. Napokon dodatočne ešte aj pán kostolník vyrešil nielen miništranta, ale aj pána kaplána, aby počas svätej omše nerobili také huncúctva, lebo to môže zruinovať rozpočet farnosti, keby stále mali kupovať nové ampulky ...

Čo by ste ešte celkom na záver chceli odkázať veriacim vo Vašej rodnej dedinke?

Mám ich všetkých rád. Som rád, keď vidím váš duchovný rozvoj a ľudský potenciál v rozvoji spoločenstva. Modlím sa za všetkých, aby mali dobrých lídrov, vedúce osobnosti v spoločenskej i duchovnej oblasti. Som hrdý na to, že pochádzam odtiaľ. Nech vás Pán Boh ochraňuje - a všetky vaše rodiny.

Redakčná rada ďakuje duchovnému otcovi dekanovi Jurajovi Spuchľákovi za rozhovor, za jeho trpezlivosť a bezprostrednosť, ústretovosť a otvorenosť, úprimnosť a ochotu podeliť sa o svoje osobné zážitky a duchovné hodnoty, a tiež za to, že si našiel čas na rozhovor, dlhý čas, a tiež za to, že aj vážne témy dokáže odľahčiť svojim zmyslom pre humor.

Ďakujeme.

- Jozef Ďubek

Ponuka, ktorá sa neodmieta

Život človeka nás učí tomu, že **na dôležité udalosti sa patrične a zodpovedne pripravujeme**, pretože si často sami uvedomujeme, že ide o moment - udalosť, ktorá nie je obyčajnou. Tak sa napríklad deti prvýkrát radostne a zodpovedne pripravujú na prvý deň v škole, mladí sa pripravujú na spoločný život v manželstve a v jednej domácnosti, pracujúci sa teší na povýšenie v práci a robí všetko preto, aby jeho výsledky boli čo najlepšie. Takéto vzácne udalosti však máme aj v živote viery. Krst, prvé sv. prijímanie, sviatosť birmovania, sobáš, vysviacka kňaza, či rehoľné

sľuby – aj to sú momenty, ktoré nie sú obyčajné, **pretože cez toto všetko sa človek spája a zjednocuje viac s Pánom.**

Keď čítame a pozorujeme knihy Svätého písma, našej pozornosti neujde, že **sám Boh si pripravoval konkrétnych ľudí i celé národy na významné chvíle dejín spásy.** Vyvolil si Mojžiša, aby vyviedol ľud z otroctva do zasľúbenej zeme, vybral si Abraháma i Sáru, aby sa cez nich znova ukázal ako mocný Boh, vybral si Noema, aby ho ako spravodlivého spolu s jeho rodinou zachránil pred potopou, vybral si Rút, Ester a mnohých ďalších prorokov a sudcov, aby sa v národe plnila Božia vôľa.

Človek však často potrebuje aj určitý čas na rozhodnutie, potrebuje sa pripraviť na čosi neznáme a veľké, do čoho má vstúpiť. Keď si spomenieme na život Pána Ježiša, tak tiež vidíme, ako si vyvolil Dvanástich i ďalších mužov a ženy, aby ich pripravil na čas, ktorý mali prežívať po jeho smrti a zmŕtvychvstání. Tri roky života s Ježišom malo byť istou školou, počas ktorej sa apoštoli pripravovali plniť Ježišov misijný príkaz: „*Chodte a učte všetky národy a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám povedal.*“ (Porov. Mt 28, 19-20)

Podobný čas, ako sa rozhodnúť pre Pána a znova si ho ešte viac zamilovať, sme mohli v našej farnosti prežívať počas ľudových či svätých misií, ktoré vykonávali pátri redemptoristi z Podolínce v dňoch od 11. do 19. novembra 2023. Samozrejme, aj my sme sa na tieto misie vo farnosti pripravovali najmä po duchovnej stránke, kedy sme sa modlili za farnosť, za misionárov i za ducha úprimného pokánia, **aby sme počas týchto vzácných dní počuli hlas Boha, mali vôľu zmeniť svoj život a nanovo obnoviť lásku ku Kristovi.** Pátri misionári vybrali ako hlavné motto misií citáť evanjelia 32. cezročnej nedele: „*Ženích prichádza, vyjdite mu v ústrety!*“ (Mt 25, 6)

Misie začali otváracou sv. omšou v sobotu večer, kedy pátrov misionárov **privítal pán farár a odovzdal im kňazské štóly na znak**

odovzdania duchovnej starostlivosti o duše. Páter Michal Zamkovský nás hneď pri tejto sv. omši povzbudil k tomu, **aby sme si počas týchto misií nabrali olej,** ktorý nám možno z rôznych dôvodov **chýba.** **Povzbudil nás, aby sme mali postoj múdrych panien, ktoré mohli prežívať radosť hostiny, najmä vďaka ich pripravenosti.**

V druhý deň misií – v nedeľu – sme počúvali o krste. Pátri misionári nám pripomenuli, že **krst je veľký dar** a vďaka nemu sme všetci nastúpili do jedného vlaku Cirkvi. A práve *spoločenstvo Cirkvi nás nesie cez všetko, čo prežívame.* Doobeda po sv. omšiach bolo stretnutie s mladými v kostole, kde páter Michal mladým hovoril o vlastnej ceste stretnutia sa s Ježišom. Podobné svedectvo nám povedal aj páter Róbert i pán kaplán. Spoločne sme si zaspievali a v závere sa krátko pomodlili. Poobede sme sa zišli o 15:00 hod. v kostole, aby sme sa spoločne pomodlili korunku k Božiemu milosrdenstvu a po tejto pobožnosti bola katechéza určená pre ženy. Páter Michal hovoril o úlohe a potrebe žien v Cirkvi i v bežnom živote. Samozrejme, **nezabudol ani na Matku nás všetkých -**

Pannu Máriu a dal ju ako vzor všetkým ženám. Po katechéze sme si pozreli časť filmu zo života Ježiša.

V pondelok po večernej sv. omši bola katechéza pre mužov. Tešili sme sa ich hojnej účasti v kostole a ocenil to aj sám páter Michal, ktorý sa im prihovoral. V závere katechézy bola krátka modlitba a požehnanie.

V utorok po rannej sv. omši sme mali program na dolnej škole. V prvom bloku sa laici zo spoločenstva Rieka života venovali žiakom 1-4 ročníka. Na tento program prišli aj žiaci z hornej školy. Toto stretnutie bolo veľmi milé.

Žiaci komunikovali, spontánne reagovali na položené otázky a celé sa to nieslo v duchu, ako si zachovať čisté srdcia. **Naši hostia mladším žiakom predstavili krátku scénu, v ktorej prišlo k zmene srdca po stretnutí sa s Ježišom v Božom slove.**

Spoločenstvo Rieka života sa následne venovalo starším žiakom 5-9 ročníka. Tu nám predstavili scénu, pri ktorej chceli poukázať na to, ako **ľudia majú často skreslený pohľad na Boha.** Žiakom tak názorným spôsobom ukázali falošné predstavy o Bohu. Druhým momentom bola krátka scéna, v ktorej hostia predstavili, **ako nás Boh povoláva do spolupráce, ale človek nie vždy chce do tejto spolupráce s Ním vykročiť.** Toto stretnutie sa tiež nieslo v radostnom duchu, všetci sme si zaspievali na slávu Božiu a v závere sa nám prihovoral aj páter Michal.

V utorok a streda sme mohli byť svedkami toho, ako sa deti stretávajú okolo eucharistického stola pri sv. omši na tzv. sv. omšiach za účasti detí.

V utorok sv. omšu s deťmi celebrowal **páter Michal**, ktorý povzbudil deti na udalosti evanjelia o Zachejovi a **pozval deti, aby aj oni nechali Ježiša vstúpiť do svojho domu, zvlášť do svojho srdca.**

V stredu sv. omšu s deťmi slávil **páter Jozef**, ktorý **pripomenul deťom, že každá sv. omša je poďakovaním a povzbudil deti i nás, aby sme nezabúdali na vďaku, ktorá je veľmi dôležitá v živote človeka.** Účast' na týchto sv. omšiach bola hojná. Deti spievali a neminula ich ani pochvala zo strany pátrov, ktorí dlho takýto spev detí nepočuli.

Vo štvrtok sme slávili deň, kedy sme si pripomínali ustanovenie Eucharistie. Večernú sv. omšu slávil pán farár a v homílii sa nám prihovoral páter Michal. Túto večernú sv. omšu sprevádzala aj adorácia, počas ktorej **pán farár odprosila za hriechy jemu zverených veriacich.** Páter Michal nám zase

v príhovore pripomenul dôležitosť Eucharistie. Povedal i veľmi peknú myšlienku, že veľký **Boh vstúpil do obyčajného chleba a vína, aby sa dal človeku, že Boh vstúpil do jednoduchých pokrmov, ktoré vzišli zo zeme a sú nám úplnou samozrejmosťou.** Zároveň je za nimi veľa ľudskej lopoty, kým ich pripravíme na stôl ako výsledné produkty našej námahy. Tu sme už boli svedkami toho, že veriaci v hojnom počte pristúpili k sviatosti zmierenia a potom pri sv. omši aj k Eucharistii.

V piatok sa **pri rannej sv. omši vysluhovala sviatosť pomazania chorých, kde sme mohli byť svedkami toho, ako veriaci poznačení krížom choroby a staroby majú**

veľkú túžbu sa aj cez túto sviatosť zjednotiť s Kristom. Po sv. omši sme my - miestni kňazi išli s pátrom Radoslavom a pátrom Jozefom - navštíviť niektorých chorých a vyslúžiť im potrebné sviatosti. Páter Michal a páter Róbert boli stále k dispozícii v kostole k vysluhovaniu sviatosti zmierenia. Pri večernej sv. omši si zase naši manželia mohli obnoviť manželský sľub. **Tu nám páter Michal pripomenul dôležitosť sviatosti manželstva, ale aj dôležitosť obnovenia si manželského sľubu.** Po tejto sv. omši bolo stretnutie laikov z Rieky života s našimi mladými v kostole. Tam sme si mohli vypočuť viaceré svedectvá o tom, ako **Boh koná v živote ľudí.** Toto stretnutie sa tešilo veľkému záujmu, a to nielen zo strany našich mladých a birmovancov, ale aj zo strany starších veriacich.

V sobotu sme prežívali deň spolu s Máriou, našou nebeskou Matkou. Ráno nám **páter Michal v príhovore hovoril o modlitbe, o jej dôležitosti a účinnosti v živote každého veriaceho človeka.** Pred večernou sv. omšou sme sa pomodlili novému k Matke ustavičnej pomoci, pri ktorej nám páter Michal v krátkosti vysvetlil históriu i teológiu ikony Matky Ustavičnej pomoci. Pátri redemptoristi majú poslanie urobiť tento obraz známym po celom svete. A túto úlohu prevzali od svojho zakladateľa sv. Alfonza, pretože práve jemu Panna Mária dala takýto príkaz. Pri večernej sv. omši páter Róbert opäť hovoril o Panne Márii - ako o Matke nás všetkých.

Dni rýchlo ubehli a my sme prežívali posledný deň misií. Bola neďeľa a pátri nám chceli odovzdať pri dopoludňajších sv. omšiach

istý návod, ako by sme mali žiť po misiách. **Pripomenuli nám, že netreba zabúdať na modlitbu, čítanie Božieho slova a na prijímanie sviatostí, ktoré nás spájajú s Ježišom.** Páter Michal nám pri rannej sv. omši pripomenul slová evanjelia daného dňa, ktoré hovorilo o dobrých a zlých sluhoch. **Na základe tohto evanjelia nás povzbudil, aby sme sa viac zamerali na konanie dobra vo svojom živote.** A nevynechal ani slová jednej goralskej piesne, ktorá hovorí - **čo po nás zostane - po horách spievanie, alebo po súdoch písanie.** Prepojil evanjelium i slová piesne preto, aby nás upriamil na to, čo je skutočne dôležité. A ako sám povedal, že **dôležité je iba jedno - aby sme mali život večný.**

Pri záverečnej sv. omši páter Michal požehnal misijný kríž, ktorý nesie nový dátum. V príhovore nám zase povedal, že **kríž vedie k sláve, pretože Kristus je živý. On neostal na dreve kríža, ale vstal zmŕtvych,** preto aj na misijnom kríži nie je Corpus Krista. Po homílii sme si všetci obnovili krstné sľuby a pri záverečnom požehnaní sme mohli získať aj úplné odpustky. Pri tejto sv. omši sa do spevu zapojili aj naši mladí, ktorí svojím spevom taktiež skrášlili liturgiu.

V závere by sme chceli položiť pár otázok aj našim pátrom misionárom, aby sa podelili o svoje skúse-

nosti a pocity počas ľudových misií v našej farnosti.

Tak páter Michal, čo pre Vás ako misionára znamená čas ľudových misií?

Misie sú vždy pre mňa časom milosti, taký Boží „Kairos“, teda príhodný čas ohlasovať a prijímať milosti. A keďže misie sú pre mňa stále aj po rokoch pasiou - vášňou, tak ich prežívam ako futbalista - ako dôležitý zápas. Vstupujem do centra diania, do Božej vlny, do Božieho vánku a nechám sa unášať. Vždy je to aj čas Božích prekvapení. A už teraz sa teším na ďalšie misie, ktoré budú začiatkom adventu vo farnosti Kravany.

Ako vnímate čas misií v našej farnosti?

Misie na Orave, to je vždy veľká výzva aj zodpovednosť. Sú to veľké farnosti, kde mnoho ľudí prichádza do kostola, a kde bude aj veľa spovedania. Potrebujeme tak kombinovať naše misijné tímy, aby sme to zvládli a mali na ľudí čas. Na misiách v Oravskej Polhore sme boli štyria pátri- Michal, Róbert, Radoslav z Podolínca a Jozef z Frýdku. Myslím, že sme to zvládli aj preto, že ľudia sa tu vedia spovedať a prichádzali pripravení a ochotní niečo zmeniť. Požehnaním je aj tento veľký kostol Božského Srdca Ježišovho, ktorý sám osebe vytvára dobrú rodinnú atmosféru. Mohutná postava Ježiša s otvoreným náručím,

Farské aktivity

kríž nad bohostánkom a krásne vi-
tráže s biblickými výjavmi pozývajú
k modlitbe.

Čo Vás povzbudilo v Oravskej Polhore?

Misie - to je obojstranné povzbude-
nie, kde sa prelieva Boží Duch od nás
k vám a od vás k nám. Veľkým po-
vzbudením bol pre nás i pre našich
laikov program v škole- množstvo
detí, ich otvorenosť a obrovský po-
tenciál pre Slovensko. Povzbudením
pre nás bol stále plný kostol, krásne
spevy a viaceré služby laikov (mi-
ništranti, lektori, akolyti, kantori,

kostolník, upratovačky) pri liturgii -
to je synodálna cirkev. Povzbudením
bol pre nás tiež čas na fare, kde sme
sa spolu s vašimi kňazmi, a aj s
Eugenom, rozprávali a zdieľali skúse-
nosti. Zažili sme tu slnko, dážď a na-
koniec sneh, ktorý symbolicky všetko
zbielil.

Čo by ste chceli odkázať veria- cim našej farnosti?

Drahí Polhorčania, kráčajte vo svetle
Pánovom. Kráčajte spolu, svorne
si pomáhajte. Život je sám o sebe
náročný, tak si ho nestažujme v rodi-
nách, susedstvách, ale pamätajte, že

sme si bratia a sestry. Máme jediné-
ho Otca v nebi a jedného Pána, ktorý
má otvorenú náruč, ale raz bude aj
naším Sudcom. Vyprosujem požeh-
nanie pre každého, aby raz každý
mohol počuť tie nádherné slová:
Pod' sluha dobrý a verný.... vojdí do
radosti svojho Pána. Tam sa stretne-
me. Vďaka Vám za prijatie, úprim-
nosť, štedrosť a za povzbudenie.

Ďakujeme páter Michal za Vaše
postrehy a slová, ktoré ste nám
adresovali i takto prostredníctvom
rozhovoru.

Farské aktivity

Krátko sa ešte opýtame pátra Ró-
berta na jeho skúsenosť v našej
farnosti.

Páter Róbert, ako Vy vnímate čas misii, ktoré ako redemptoris- ta aj sám robíte po farnostiach Slovenska?

Ako veľmi požehnaný čas. Nielen
kvantitou účastníkov, ale aj odpov-
vedou ľudí na pozvanie, ktoré sme
sprostredkovali od nášho Pána. Ne-
prišli sme totiž hlásať seba, ale Ježi-
ša a veľké množstvo ľudí to prijalo a
vnímalo. Našli sme otvorené srdcia.
Aj u veľa mladých a detí, čo bolo pre

nás misionárov povzbudením. Nedá mi tu nespomenúť hlavne stretnutie s nimi v škole a na omšiach, ktoré boli určené pre deti. Misie boli zároveň pre mnohých ľudí oslobodením od ťarchy nielen hriechov, ale aj nádychnutím sa a posilou v náročných situáciách, ktoré neraz prežívajú vo svojich rodinách a v sebe samých.

Čo Vás povzbudilo v našej farnosti počas toho týždňa, ktorý ste u nás strávili?

Statočnosť mnohých ľudí, ktorí sú celý život verní Bohu, aj keď mali či majú ťažký život (strata milovaného, závislosti, materiálne zabezpečenie a výchova v mnohopočetných rodinách...). Že to nevzdali a nevzdávajú. Taktiež ma oslovila otvorenosť pre dar života, ktorý pochádza od Pána, a ktorý rodičia neodmietli. Farnosť a obec má preto budúcnosť. Je tu veľký potenciál do budúcnosti skrytý v mladých a deťoch. Ďakujem tým, ktorí sa deťom venujú a prijímajú ich. Je to totiž vidno. No a po tretie, pekná spolupráca pána farára s kaplánom, ktorí sú aktívni a zapálení pre veriacich, ku ktorým boli poslaní. S tým súvisí aj veľký počet ľudí, ktorí spolupracujú s kňazmi vo farnosti (miništranti, lektori, organisti, kostolník, učitelia, ľudia, ktorí upravujú každý deň chrám a starajú sa o čistotu a poriadok chrámu!!! atď).

Čo by ste chceli adresovať našim veriacim po misiách?

Aby naďalej boli verní Bohu a milovali aj Cirkev, ktorú tvoria

aj oni. Boh totiž nikoho nesklamal, ani neklame. Klame nás diabol a náš hriech. Boh nikdy. Nehľadajme ľahšiu cestu k šťastiu mimo Pána. Pretože taká neexistuje. Po misiách zostane, ako spomienka, misijný kríž pri kostole. Nech to nie je len dekorácia pred chrámom, ale hlavne pripomienka, že živý Ježiš je tu stále pre vás. Máte sa kde a ku komu vrátiť. O koho sa oprieť.

Ďakujeme pátrom redemptoristom za ich odpovede, ale aj za čas, ktorý strávili medzi nami, za ich službu, počas ktorej nám chceli ešte viac priblížiť Božiu lásku, ktorá sa neváhala dať pribiť na kríž.

Sme radi, že nám Dobrý Boh dal takú milosť a mohli sme prežívať misie v našej farnosti. Ako som spomenul už v úvode, **i tento čas bol časom prípravy na čosi veľké, a tým veľkým je NEBO.** Preto to, **k čomu sme sa nadchli počas misií, naďalej v sebe rozvíjajme a snažme sa všetci žiť kresťanstvo ako svedectvo o Kristovi, ktorý sám seba vydal za nás.**

- pán kaplán Peter Kalis

I KEBY SOM MAL ÍŠŤ TMAVŤU DOLINOU, NEBUDEM SA BÁŤ ZLÉHO, LEBO TY SI SO MNOU. TVOJ PRÚT A TVOJA PALICA, TIE SÚ MI ÚTECHOU.

ŽALM 23, 4

Po stopách trpiaceho Krista a sv. Jána Pavla II

krížovú cestu je charakteristický členitý terén, čo sa „odrazilo“ aj na našich čelách a mohli sme sa aj takto priblížiť k utrpeniu Pána Ježiša. Taktiež sme zotrvali v tichej modlitbe pri milostivom obraze Zebrzydowskej Panny Márie.

Čo možno povedať o histórii Zebrzydowskej kalvárie?

História tohto pútnického miesta je bohatá. V roku 1600 dal krakovský vojvoda Michal Zebryzdowski postaviť na vrchu Żarek **Kaplnku ukrižovania Pána Ježiša**. V roku 1604 prichádzajú pátri minoriti

Na sviatok Sedembolestnej Panny Márie sme sa s pútnikmi z našej farnosti vychystali po chodníčkoch starých rodičov i prarodičov z našej farnosti a po stopách sv. Jána Pavla II., pretože cieľom nášho putovania bola **Zebrzydowska kalvária** a rodisko pápeža - **Wadowice**.

Aký sme mali program na Zebrzydowskej kalvárii?

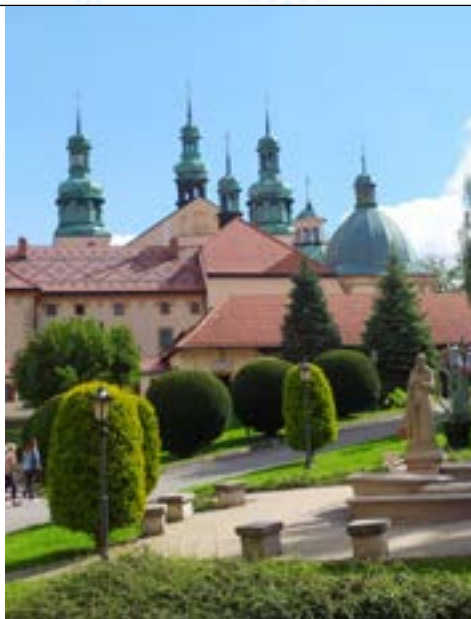
Najskôr sme mali sv. omšu, pri ktorej sme ďakovali za ochranu Sedembolestnej Panny Márie a prosili sme o jej materinské orodovanie. Potom sme putovali po historických zastaveniach cesty Pána Ježiša a pomodlili sme sa krížovú cestu so zamysleniami od minoritu - pátra Eliasa Vellu. Pre túto

a začínajú s výstavbou kláštora a kostola. V rokoch 1605–1617 a 1623–1641 prebiehala rozsiahla výstavba pašiových kaplniek. V roku 1612 udelil pápež Pavol V. odpustky pre všetkých, ktorí sa zúčastnia pašiových modlitieb pri zastaveniach kalvárie. V roku 1641 dostávajú minoriti milostivý obraz **Plačúcej Panny Márie od Stanislava Paskowského**. V roku 1655 Švédi vyrabovali kláštor a aj kostol. Koncom 17. storočia a začiatkom 18. storočia sa uskutočnila prestavba lode kostola a stavba veží. Konsekráciu kostola uskutočnil 15. augusta 1851 tarnovský biskup Jozef Alojz Pukalski. Dňa 7. júna 1979 navštevuje svätyniu pápež Ján Pavol II., kde slúži sv. omšu. Kongregácia pre sviatosť 25. júna 1982 určuje sviatočný deň Kalvárskej Panny Márie na 13. augusta. Centrálné oslavy jubilea kalvárie 16. augusta 1987 viedol pápežský legát kard. Jozef Tomko. Dňa 14. augusta 1991 sa zastavil na kalvárii pápež Ján Pavol II., kde predniesol príhovor.

Čo na nás čakalo vo Wadowiciach?

Vo Wadowiciach sme absolvovali jedinečnú prehliadku Múzea sv. Jána Pavla II., kde sa nachádzajú unikátne expozície, ktoré zachytávajú životný príbeh a odkaz sv. Jána Pavla II.. Najviac na mňa zapôsobila miestnosť, ktorá pred-

stavovala apoštolské cesty pápeža. Na priehľadnej podlahe bola umiestnená pôda z krajín, ktoré Sv. Otec navštívil. V tejto miestnosti som si pripomenul symbolické gesto úcty tohto veľkého pápeža – ako prvý krok pri každom vstupe do krajiny pobožkal zem, na ktorú vkročil, čím prejavil úctu dôstojnosti každému človeku v danom národe. Potom sme prekročili prah Baziliky vo Wadowiciach, v ktorej bol pápež pokrstený, a zotrvali sme v tichej modlitbe v zákutiach kaplniek tohto veľkého chrámu. Našou púťou sme spolu so sv. Jánom Pavlom II. oslávili aj našu patrónku Slovenska, Sedembolestnú Pannu Máriu.

- o. Róbert Slotka

Medžugorie - pozvanie trvá

Oznam o možnosti putovať za Pannou Máriou do Medžugoria určite mnohých potešil. Na otázku - prečo sme putovali práve na toto mariánske miesto - má zaiste každý ten svoj osobný duchovný dôvod, odpoveď. Avšak jeden spoločný dôvod možno tuším – **chceli sme vidieť kúsok neba tu na zemi.** Každý z nás si prial **povzniesť bližšie k nebu svoju nesmrteľnú dušu**, a túžil sa nechať povzbudiť, pookriať schovaný pod zázračným pláštom milosti a nehy, lásky a pokoja od Panny Márie tak, **ako to vedia len mamy.** Zároveň každý z nás si tam niesol svoj batôžtek starostí a trápení všedných dní, ale

aj svoje osobné prosby, poďakovania a chvály.

Farská púť sa začala v nedeľu 16. júla 2023 a nasledujúcich **šesť dní bolo naplnených nezabudnuteľnými zážitkami spojených s milosťami**, z ktorých budeme čerpať nielen ďalšie dni, ale verím, že aj ďalšie nasledujúce mesiace, či až roky. Som rada, že som dostala príležitosť priblížiť, ako nám to všetko ubiehalo, čo všetko sme zažili.

V deň odchodu, v nedeľu, sme sa všetci, už ako pútnici za Pannou Máriou do Medžugoria, stretli pri našom kostolíku a pred sebou sme mali cestu dlhú 1 100 km. Po celonočnej jazde v doobedňajších hodinách sme sa zastavili na Makarskej Riviére pri Jadranskom mori, kde sme si cestu spestrili kúpaním. Takto zrelaxovaní po prekročení hraníc Bosny a Hercegoviny sme v podvečer dorazili do nášho cieľa – Medžugorie. Po príchode nás ubytovali v pekne zariadených klimatizovaných izbách a v tento deň – **pondelok večer** - sme stihli ešte aj celý večerný program, ktorý začínal o 18.00 hodine.

V utorok doobeda sme mali prednášku so slovenkou Jankou zo spoločnosti Svetlo Máriino. Z jej príhovoru sme sa

dozvedeli, že sa rozhodla žiť priamo na mieste zjavení - aby približovala posolstvá Kráľovnej Pokoja – po chorvátsky Gospy - nielen pútnikom zo Slovenska, ale aj z iných krajín. Priblížila nám, ako zjavenia začínali. Hovorila, že dňa 24. júna 1981 okolo 18.00 hodiny šesť mladých ľudí - **Ivanka, Mirjana, Vicka, Ivan Dragičević, Ivan Ivankovič a Milka** videli na **kopci Crnica**, niekoľko sto metrov nad miestom zvaným **Podbrdo**, krásnu mladú dievčinu. Bola to Panna Mária. Každému z nich prisľúbila postupne odkryť 10 tajomstiev. Keď všetci šiesti dostanú po desať tajomstiev, prestane sa im denne zjavovať. Potom sa tieto tajomstvá zo zjavení začnú uskutočňovať. Traja z týchto vizionárov - dnes už dospelí ľudia okolo päťdesiatky - dostali už všetkých 10 tajomstiev, takže zjavenia sa im skončili. Ďalším trom vizionárom zjavenia ešte pokračujú. Od začiatku zjavení Panna Mária, okrem tajomstiev, dáva aj posolstvá - najskôr len vizionárom, neskôr pre farnosť Medžugorie a od roku 1987 pre celý svet. Rozpráva ich dodnes každého 25. dňa v mesiaci, ktoré možno sledovať aj na internetovej stránke www.svetlomariino.sk. Panna Mária hovorí posolstvá pre všetkých, ktorí chcú kráčať spolu s ňou po ceste svätosti, pretože je našou starostlivou mamou a vie, že deťom nestačí povedať

alebo dohovoriť len raz. Ale má s nami veľkú trpezlivosť, verí nám - preto každé posolstvo ukončí slovami: „Ďakujem, že ste prijali moje pozvanie.“

V stredu ráno o pol šiestej sme vyrazili na miesto zjavenia s názvom Podbrdo. Povrch cesty tvorí obťažný skalnatý terén. Na vrchu stojí biela socha Panny Márie, ktorú dala z vďačnosti za uzdravenie syna postaviť jedna kórejská rodina. Predtým tam stál kríž. Je to duchovne nezabudnuteľné miesto. Veľkým povzbudením pre mňa bolo sledovať, ako sa s chorou nohou a barlami dá zdolať aj takýto náročný skalnatý terén. Ale určite to bolo z veľkej lásky a vďačnosti.

Prezentácia a príhovor dvoch chalanov počas našej návštevy komunity **Cenakolo** v Medžugorí nám umožnilo nazrieť do vnútra ľudských srdc, ktoré hľadajú pevné základy pre život. Ukázali nám, ako **sebeckto a egoizmus nemá miesto v živote človeka** a ako ľahko vieme podľahnúť nástrahám tohto sveta. No zároveň vydali svedectvo o tom, že **Boh to s nami nevzdáva**. Ale aj to, ako niektorí ľudia vedia milovať a bezhranične pomáhať. A tiež, že **modlitbou a otvoreným srdcom vieme pomôcť nielen iným, ale predovšetkým aj sebe**.

Vo štvrtok sa viaceré slovenské skupiny stretli pri rozprávkovom skalnatom hrade, kde nám kanadský manželka Nancy a Patrik vyrozprávali svoje svedectvo. Patrik celý život žil bez Boha a jediné čo ho zaujímalo, boli peniaze. Žil neusporiadaný život až v niekoľkých manželstvách. Avšak v zrelom veku stretol Nancy a Boh si našiel cestu do jeho života. Cez ňu. Po dlhých rokoch sa vyspovedal a zakúsil silu odpustenia. Uvedomil si, že **kňazi majú vo svojich rukách veľkú moc - a to - odpúšťať hriechy**. Z vďačnosti ku kňazom, skutočným Božím sprostredkovateľom na zemi, Patrik v Medžugorí nechal postaviť dom modlitby určený výhradne pre kňazov, kam sa po nejakom čase rozhodol presťahovať aj on sám.

Piatok bol jedinečný tým, že skoro ráno sme vstali a cestou na Podbrdo sa modlili ruženec spolu s vizionárom Ivanom Dragičevićom. Popritom sa nás neustále snažil upriamiť na slová našej nebeskej matky: „*Pokoj, pokoj, pokoj – iba pokoj! Pokoj musí zavládnuť medzi Bohom a človekom, a medzi ľuďmi navzájom.*“

Rovnako za pozornosť stojí miesto na konci zastavení tajomstiev ruženca svetla, kde sa nachádza bronzovo-medená socha, ktorá má názov „Vzkriesený Kristus“. Skladá sa z dvoch častí - vodorovného kríža a ukrižovaného tela Ježiša Krista. Z jeho pravého lýtka nevysvetliteľne vyteká tekutina, ktorá sa považuje za liečivú.

V sobotu zavčasu ráno, o pol piatej, sme absolvovali výstup na vrch **Križevac**. Cestou po rovnako skalnatom teréne ako na Podbrdo sme sa modlili jednotlivé zastavenia Krížovej cesty. Na vrchu stojí obrovský biely kríž, veľké znamenie ukrižovaného.

Ešte posledná modlitba pri kostole sv. Jakuba za nás, za všetkých našich blízkych, ktorých sme mali vo svojich srdciach a myšliach, nielen pri poslednej modlitbe, ale pri každej modlitbe, pri každej sv. omši, pri každej adorácii - a hurá na cestu domov, opäť s relaxačnou prestávkou pri mori.

Náš denný duchovný režim zostával z toho, že doobeda sme mávali sv. omše pre slovenských pútnikov spolu so slovenským vyslancom - duchovným otcom Milanom Hvizdošom, ktorý tam zotráva od mája do októbra. O 15.00 hodine sa každý deň modlila korunka k Božiemu milosrdenstvu a večer sa konali medzinárodné sv. omše. Kvôli veľkému počtu pútnikov sa sv. omše slúžia pri tzv. vonkajšom oltári za kostolom - s až 5-tisíc miestami na sedenie. Kostol v Medžugorí je zasvätený sv. Jakubovi.

Panna Mária v posolstvách často pozýva svoje drahé deti - to jest nás všetkých - k osobnému obráteniu. Hovorí o tom, že tento čas je určený práve nám, a tiež, že Boh nemôže uskutočniť tento svoj plán bez nás! Zároveň **máme rásť v láske - deň čo deň cez modlitbu, stále bližšie k Bohu** - preto nám dáva zbraň proti Goliášovi – diablu - v podobe týchto piatich kameňov.

Prvým kameňom je modlitba - najmä modlitba posvätného ruženca, ktorý nás pozýva **modliť sa - srdcom - z lásky a pre lásku** - a tak budovať a mať vzťah s Bohom. Nemáme pritom robiť výmenný obchod - niečo za niečo. Máme sa naučiť modliť sa, najmä v rodinách a spolu. Nevyhovárať sa, že nemáme čas. Problém preto nie je čas, ale problémom

je nedostatok ochoty a lásky – modliť sa. Ak človek niekoho skutočne - naozaj miluje - nájde si čas!

Druhým kameňom je Eucharistia.

Ježiš sa nám ponúka vo svätej Hostii počas svätej omše každý deň. A On si praje vstúpiť do našich srdiec, do nášho života. Nechce, aby sme pred Ním mali strach.

Tretím kameňom je pravidelné čítanie Svätého písma – čo v praxi znamená skutočne a naozaj čítať Sväté písmo, a nie ho iba doma vlastniť v podobe knihy na polici.

Rozjímať nad Božím Slovom – tak, aby sme prijali Božie Svetlo a Božiu milosť na nasmerovanie sa počas konkrétneho dňa. Premýšľať a zamýšľať sa o slovách zo Svätého písma a zachovávať ich.

Štvrtým kameňom je pôst –

Panna Mária hovorí: **„Postite sa, zriekajte sa toho, čo je pre vás najmilšie.“** Pôst je síce ťažký, ale zato veľmi účinný. Je to veľmi silná a účinná duchovná zbraň, ktorá posilňuje našu vôľu, robí nás citlivými na Božie vedenie a pomáha uvidieť seba samého v pravde.

A piatym kameňom je pravidelná mesačná svätá spoveď,

kedy v Matkinej prítomnosti sa nebojíme otvoriť srdcia a vyznať všetko zlo. Pretože mamy vedieť, že deťom to pomáha. Pri svätej spovedi

nám Boh skrze kňaza dáva stále novú a novú šancu na nápravu, na lepší vzťah s Ním.

Pri príležitosti posledného denného zjavenia 7. mája 1985 Panna Mária Ivanke zverila posledné 10. tajomstvo a prisľúbila, že sa jej bude až do konca života zjavovať raz ročne, a to na výročie zjavení. Tak tomu bolo i 25. júna 2023. Zjavenie trvalo 7 minút (18.38 –18.45). Na zjavení bola prítomná len Ivankina rodina. Po zjavení vizionárka Ivanka Elezová povedala - Panna Mária nám dala nasledovné posolstvo: **„Deti moje, potrebujem vaše modlitby. Modlite sa, modlite sa, modlite sa!“** A Panna Mária nás všetkých požehnala.

Rovnako je aktuálne i posolstvo Panny Márie z 25. októbra 2023, ktoré znie: **„Drahé deti! Vetry zla, nenávisti a nepokoja zavýjajú**

zemou, aby zničili životy. Preto ma Najvyšší posielal k vám, aby som vás viedla k ceste pokoja a jednoty s Bohom a ľuďmi. Vy ste, deti moje, mojimi vystretými rukami: modlite sa, postite sa a prinášajte obety za pokoj – poklad, po ktorom túži každé srdce. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie.“

Tejto farskej púte sa zúčastnili deti, mladí, starší, rodičia, starí rodičia. Celá škála veriacich z našej farnosti. Vytvorili tam spoločenstvo, ktoré verím, prinieslo z Medžugoria kúsok pokoja aj do našich domovov, rodín, i do celej farnosti.

Veľmi pekne ďakujem tým, ktorí sa podieľali na organizácii tejto púte.

- Alenka Benčíková

Svetové dni mládeže - LISABON 2023

Svetové dni mládeže (SDM) založil veľký milovník mladých - sv. Otec Ján Pavol II. Ako prvé prebiehali prirodzene v Ríme v roku 1986. Tento rok sa konali v hlavnom meste Portugalska - v Lisabone a boli už 37. v poradí. **Hlavným dňom SDM predchádzajú tzv. dni v diecéze**, kedy mladí môžu lepšie a pokojnejšie spoznať miestnu kultúru hostiteľskej krajiny SDM. Tieto dni v diecéze Slováci strávili v diecéze Porto v dňoch 26.-31. 7.2023, ale podľa pekne poporiadku .

Z našej farnosti sa na túto náročnú púť odhodlalo až 6 mladých. Na dni v diecéze sme vyrazili autobusom už 22. júla večer, v ktorom tiež okrem nás cestovali aj mladí z Rabče, Mútneho a Ružomberka. Našou prvou zastávkou bolo mesto **Antibes na Francúzskej riviére. Ráno sme pokračovali do Lúrd**, kde sme strávili povinnú 9-hodinovú cestovnú prestávku, počas ktorej sme mali spoločnú sv. omšu so všetkými pútnikmi zo Spišskej diecézy, ktorých bolo približne okolo 150. O polnoci sme nasadli do autobusu, prešli

cez celé Španielsko a zastavili sme sa až v našej hostujúcej farnosti pre dni v diecéze - **Sao Mamede de Negrelos**, v diecéze Porto, kde sme docestovali až 25. júla poobede. Animátori nás už čakali, všetko nám ukázali a priradili nám rodky, v ktorých sme sa následne ubytovali.

Miestni ľudia sa z nás veľmi tešili a boli extrémne štedrý. **Počas tohto prvého týždňa** strávených v Portugalsku v rámci diecéznych dní **sme spoznávali ich miestnu kultúru a mesto Porto**, a za odplatu sme aj my im ukázali našu kultúru. Tento týždeň bol pokojnejší oproti tomu,

čo nás čakalo - čo sme však v tom čase ešte netušili. Na „naše“ rodky sme si však veľmi zvykli, a keď sme museli v pondelok 31. júla odísť, čím sa nám ukončili tzv. diecézne dni, plakali sme my - aj oni.

Po odchode z Porta sme mali zastávku vo Fatime a následne sme pokračovali do Lisabonu - už na hlavný program SDM. Pohodlie, ktoré sme mali v rodinách, sme vymenili za karimatku a spací vak v škole. **V utorok sme navštívili sochu Krista Kráľa a večer sme boli spolu asi so 400-tisícami pútnikmi v parku Eduarda VII. na otváraciej sv. omši.**

V stredu začali slovenské katechézy so slovenskými biskupmi - Galisom, Beňom a Lachom. Tieto katechézy boli doobeda od stredy do piatka. **Takto sme mali k dispozícii slovenskú sv. spoveď, aj sv. omšu.** Poobede sme najviac riešili, čo budeme jesť, pretože pri tomto obrovskom množstve ľudí sme čakali dosť dlho v radoch na jedlo a teda k inému programu sme sa až tak nedostali.

Veľká milosť pre nás bola, keď sme vo štvrtok išli z obeda a všimli sme si, že ľudia sa náhle hrnú k zábranám na ceste. Spýtali sme sa prečo a **dozvedeli sme sa, že každú chvíľu okolo prejde pápež František na papamobile.** Tak sme ostali aj my a takto sme mali možnosť vidieť ho úplne zblízka.

V sobotu 5. augusta sme sa vydali pešo na púť na miesto vigílie, ktoré bolo vzdialené asi 14 km od školy, v ktorej sme boli ubytovaní. Vyšli sme spolu s karimatkami a spacákmi, a tiež spolu asi s **miliónom ďalších pútnikov, na púť - v páliacom slnku a horúčave,** krok za krokom, **chrániac si každú kvapku vody,** ktorú sme so sebou mali na miesto slávenia vigílie. Cestou sme sa modlili, spievali a zhovárali sa. Po príchode do našej sekcie sme si vybrali miesto na spanie. **Bolo to veľmi náročné „miesto“,** pretože „to“, kde sme sa nachádzali, vyzeralo ako „švabčisko“. A tak sme väčšie skaly, keďže sme nechceli, aby boli našimi podhlavníkmi, premiestnili nabok, a na tom „mieste“ si rozložili karimatky.

Montpellier vo Francúzsku, kde sme mali vytúženú sprchu.

Nasledujúce ráno, **8. augusta, sme sa priblížili opäť bližšie k našej milovanej Polhore, do Turína.** Tu sme mali sv. omšu a pozreli si miesta, kde pôsobil sv. Don Bosco. O polnoci sme opäť nastúpili do autobusu a viezli sa až domov.

Veľmi ďakujeme Bohu, že sme sa mohli zúčastniť tejto púte, týchto SDM. A tiež veľmi ďakujeme za vaše modlitby, aby sa nám nič nestalo a aby sme sa šťastlivo vrátili. A teda aj po Portugalsky: Obrigado!

- Mgdaléna Jaššáková

Vigília so sv. Otcom začala večer. Boli to tie najsilnejšie momenty z celého SDM. Asi mi nebudete veriť, keď vám poviem, že jedným z najsilnejších momentov bol okamih, keď sa počas adorácie stíšilo **1,6 milióna pútnikov ... a navonok nebolo počuť nič – len ticho.**

Po vigílii a pokojnej noci sme sa všetci čudovali, že ako je možné - že sa na tom „švabčisku“ tak dobre spalo.

V nedeľu nás čakala záverečná sv. omša, na konci ktorej sa vyhlásilo miesto nasledujúcich SDM - Soul, Južná Kórea v roku 2027. Potom takí, akí sme boli - spotení a zaprášení - sme sadli do autobusu a viezli sme sa do mestečka

Bojnice stále vedia prekvapiť

Dňa 13. júla sme skoro ráno, s autobusom plným detí a ich rodičov, vyrazili na púť do mesta Bojnice. Po krátkom kvíze v autobuse sme začali prehliadkou na jednom z najkrajších miest na Slovensku – Bojnicksom zámku. Zámok bol prekrásne zdobený a udržiavaný. Jeho priestory dýchali minulosťou a priblížili nám život danej doby. Bolo tu umiestnených veľa starožitností, obrazov, nábytku a jedinečných kúskov, z ktorých každý písal svoj vlastný príbeh. Najviac nás zaujalo zrkadlo, do ktorého keď sa usmeješ, na druhý deň sa zobudíš krajší a mladší. Žiaľ,

nestalo sa! Škoda. Súčasťou prehliadky bola aj zastávka v kvapľovej jaskyni, ktorá sa nachádza priamo pod zámkom. Zaujímavosťou taktiež je 700-ročná lipa kráľa Mateja, ktorá sa dodnes vypína vedľa jeho múrov.

Po ukončení prehliadky, sme plní očakávaní, vstúpili do zoologickej záhrady. Prvý dojem detí bol veľmi milý. Ich radosť z toho, že vidia neobvyklé zvieratká, bola veľmi úprimná a museli sme sa pri každom zastaviť. Zaujali nás opice, ktoré neustále skákali z jedného konára na druhý, a tiež ťavy a vlci,

pri ktorých sme mali problém zachytiť ich na mobily - aj keď v Oravskej Polhore by sme vlkov mohli taktiež stretnúť naživo, ale to by nemusela byť už taká sranda. Veľmi sa nám páčil aj nový pavilón slonov. Prehliadku zoologickej záhrady sme ukončili veľmi zaujímavou expozíciou motýľov

Napriek daždivému počasiu sa nám výlet vydaril a naplno sme si ho všetci užili. Poobede sme sa presunuli po krásnom Bojnicksom námestí do kostola sv. Martina z Tours, kde sme sa sv. omšou poďakovali za všetky milosti, ktoré nám počas dňa boli udelené. A tiež sme prosili o požehnanie

pre naše rodiny, navyše cestou domov v autobuse sme sa s deťmi pomodlili ešte sv. ruženec. Deti boli síce unavené po vyčerpávajúcom dni, ale naplnené novými zážitkami. Niesli si ich so sebou domov, aby ich mohli porozprávať ešte svojim starým rodičom a priateľom. Pre rodičov bolo požehnaním stráviť spoločný čas so svojimi deťmi a vidieť ich úprimné nadšenie a radosť.

Ako povedal Michel Quist:

„Boh je radosť. A keď sa odovzdáš Bohu, odovzdáš sa radosťi.“

- Monika Vrublová

TÁBOR - „CESTA SLOVENSKOM“

Aká bola hlavná téma tábora a ako sa tvorila?

Tohtoročná téma tábora bola: „Cesta Slovenskom“. Tvorila sa postupne, keďže na výber boli viaceré možnosti, ktoré nebudem spomínať, nakoľko zvyšné témy sa budú pravdepodobne ešte využívať v najbližších ročníkoch. Určite sa môžeme už teraz tešiť!

V čom bol tohtoročný farský tábor originálny?

Keďže hlavný program sa niekoľko rokov nemenil a má už ucelený formát, tak sme sa snažili zmeniť aktivity v programe. Jednou z hlavných zmien bolo rozdelenie

workshopov. V stredu sme mali remeselnícke dielne, kde si deti vyrábali výrobky typické pre dané regióny Slovenska a následne vo štvrtok ráno boli klasické workshopy zamerané na erko tance, písanie anjelskej pošty a maľovanie táborového pamätného trička.

Ďalšou príjemnou zmenou bolo krásne slnečné počasie, ktoré nás pár rokov na tábore obchádzalo. Vďaka tomu sme mohli zaradiť veľmi veľa vodných hier, čo bolo veľmi príjemným osviežením.

Novinkou na tábore bola duchovná obnova, kde nás prišiel pozrieť

a porozprávať o Carlovi Acutisovi diakon Michal Skokan z Ružomberka. Počas celého tábora bol bl. Carlo Acutis prítomný medzi nami aj vo svojich relikviách, ktoré na tábor doniesol pán kaplán.

Aj slávenie sv. omši sa nieslo v radosnom duchu, deti spevom obohatili a skráslili liturgiu. Nedá mi tiež nespomenúť, že deti tento rok veľmi nadchol erko tanec-belgický tanec, ktorý sme všetci spolu tancovali niekoľkokrát.

Ako dopadla bodovacia súťaž tábora?

Tento rok vyhrala zelená skupinka, ktorá ako prvá v histórii tábora prekročila hranicu 1000 bodov.

Avšak, treba uznať, že rozdiely medzi skupinkami boli minimálne.

Aká situácia tá najviac pobavila na tábore?

Veľmi ťažko sa mi vyberá iba jedna situácia, keďže celý tábor bola jedna obrovská radosť. Od momentu ako sme vstali, až po moment ako sa išlo spať, bola atmosféra úžasná - plná úsmevov a šťastných očí.

- VEDÚCA SISKA

Keď sa deťom nechcelo moc hrať hry - ale nakoniec ich to zaujalo natoľko, že nechceli prestať. Taktiež vtipkovanie s pani kuchárkami dokázalo vždy pozdvihnúť náladu.

- VEDÚCI DŽONY

Čo ťa najviac oslovilo z farského tábora?

Tento ročník tábora bol pre mňa naozaj nezabudnuteľný. Bol pre mňa posledný a musím uznať, že nemožol dopadnúť lepšie. Všetko dopadlo nad očakávania. Skvelí animátori, skvelé deti, skvelé jedlo = perfektná kombinácia.

-VEDÚCA SISKA

Keď sa spojí Boh a deti, ktoré majú veľa energie a nadšenie pre tábor spolu s animátormi, ktorí sa im naplno venujú, a k tomu celému sa pridruží vynikajúce jedlo - tak to samo o sebe je najlepšie.

-VEDÚCI DŽONY

Kto bol tvorcom tohtoročnej táborovej hymny a ako znel jej text?

Autorkou hymny je talentovaná animátorka Kika Tropeková. Melódia je na pesničku „Sarà perché ti amo“. Jej text je nasledovný:

1. Od Tatier k Dunaju, z východu až na západ,

hlasy sa zbiehajú, tábor má každý rád.

Tak pod' ber šiltovku, srdce si tiež nalad',
cestou po Slovensku spievaj a Boha chváľ.

R1: Dvíhame svoje dlane,
...chválime Teba Pane.

Prived' k láske k pokore,
...nás všetkých na tábore.

Srdcia sú otvorené, pre tvoju Otcovskú lásku,
nekonečnú lásku, stále pripravené.

R2: Na na na na na na na na

...srdce mám dokorán

Na na na na na na

...Spasiteľ má v ňom chrám

Na na na na na na na na

Liptov, Gemer, Šariš a Spiš, iba Jemu patríš

TO SI PAMÄTAJ! R1:

Kam plánujete ísť na farský tábor na budúci rok?

Téma budúceho miesta farského tábora je až do poslednej chvíle vždy veľmi veľkou záhadou. Uvidíme kam nás zavedú nohy tentokrát. No nech to bude kdekoľvek, bude to určite ďalší skvelý zážitok.

Pohľady animátorov na tábor:

Dobre bolo.

-VEDÚCI DŽONY

Veľa srandy, aktivít a výborné počasie.

-ANIMÁTORKA TAMI

Tábor je neodmysliteľnou súčasťou našich prázdnin. A tak to bolo aj tento rok. Počasie sme si vymodlili, a tak sme sa nevyhli ani vodným hrám, ktoré si užili deti, a tiež aj my animátori. Avšak celé to nebolo len o vodných hrách, ale aj o množstvách

- Jožko, čo si kúpil babke pod stromček?

- Futbalovú loptu.

- Futbalovú loptu? Ale veď' babička nehrá futbal.

- Práve preto. Ona mi kúpila knižky.

rôznych hier, aktivít, spoznávaní nových ľudí, o putovaní na rôzne miesta, a hlavne o Bohu a trávení času s ním.

- ANIMÁTORKA TÁNIČKA

Tento tábor sa niesol v znamení, že „ideme ďalej“, než na čo sme boli zvyknutí. Síce som mal spočiatku obavy, ako to po prvýkrát bude „takto ďaleko“, ale ukázalo sa, že to

Štyri etapy života muža:

- Verí na Mikuláša.
- Neverí na Mikuláša.
- Robí Mikuláša.
- Vyzerá ako Mikuláš.

bolo perfektné a obavy rýchlo opadli. Čo sa týka mojich dojmov, ja tento tábor hodnotím veľmi pozitívne, ale aj dojmov detí, s ktorými som sa rozprával. A čo hodnotím najpozitívnejšie je, že som na tomto mieste našiel vnútorný pokoj, a možno nielen ja, ale viacerí.

-ANIMÁTOR JANKO

Tohtoročný tábor som si veľmi užila. Považujem ho za jeden z najlepších, či už z pohľadu kolektívu animátorov alebo aj detí. Veľmi som sa na tábore bavila. Bolo to také príjemné odreagovanie sa, a zároveň aj neustála sranda, a stále niečo nové a nové, a tiež pestré. Ku koncu prázdnin to bolo tiež také nakopnutie sa do nového školského roka. A verím, že deti budú ešte dlho spomínať na nové a nové zážitky, priateľstvá a lásky.

-ANIMÁTORKA TAMI

Tábor bol veľmi super, kopec zábavy a srandy, ale pravdaže - aj super ľudia, či už deti alebo animátori. Deti sa zapájali do programu, ale aj mimo neho. Hralo sa veľa hier a každý bol priateľský.

-ANIMÁTOR SAMKO M.

Pohľady účastníkov na tábor

Skúška odvahy mohla byť trochu strašidelnejšia, ale stačilo to a bolo super. Najviac sa mi páčili vodné hry a to, že som si našla v skupinke nových kamarátov. Workshopy ma taktiež veľmi bavili, hlavne tance.

- KRISTÍNKA

Tábor sa mi veľmi páčil v tom, že sa tam nepoužívali mobily. Ostatné aktivity boli jednoducho výborné - nočné hry, „konina“, či vodné hry - bolo to super. Mám plno nových zážitkov, a už teraz sa teším na ďalší farský tábor.

- TAMI

Na tábore bolo veľmi dobre! Animátori boli super! Nočné hry, aj „konina“ ma veľmi bavila. Našla som si veľa nových kamarátov. Určite pôjdem aj na budúci rok!

- OLI

Tábor 2023 som si užil s plným nasadením. Našiel som si mnoho kamarátov, aj preto, že tam bola poriadna zábava. Samozrejme, že nemôžeme zabudnúť na animátorov, hlavne vedúcich tábora. Aj keď sa nám ako skupinke nedarilo, tak nás vždy pochválili a povzbudili. Urobili pre nás veľa. Nachystali hry, naučili nové pesničky a zábavné tance. Môj najobľúbenejší je belgický. Páčila sa mi turistika. Bola trochu náročnejšia, našťastie nám cestu spríjemnilo plno hier. Ešte sa mi páčili nočné hry. Na skúške odvahy som sa bál, či nebude až moc strašidelná, lebo naši animátori sa vedú s takýmito vecami dobre vyhrať, ale nakoniec to nebolo až tak veľmi strašidelné, ako som očakával. Skvelé boli aj vodné hry, keďže v takej horúčave sa chládok veľmi zišiel. Dúfam, že sa uvidíme aj o rok.

-TOMINO

Farský tábor bol úžasný, aj keď túry boli trochu ťažšie, ale vôbec mi to nevadilo. Bola tam super atmosféra a veľa smiechu. Domov sme prišli slabí ako muchy, ale ešte by sme určite na jeden taký tábor ostali.

-NELKA

Veľmi dobrý tábor- ako vždy. Veľmi ma bavili vodné hry, športový deň a ako sme museli zbierať podpisy od animátorov. Celý tábor bol proste výborný a určite pôjdem aj nabudúce.

- FILIPKO

Celkovo tábor bol super. Túra hneď prvý deň bola trochu náročnejšia, ale nejako som to dal. Vodné hry boli super, aj s „koninou“. Bol to môj posledný rok, čiže som veľmi rád, že som tam bol. Ak bude príležitosť, pôjdem aj za animátora.

-RIŠKO

Na farskom tábore som bola po prvýkrát. Prostredie, kde sme bývali sa mi veľmi páčilo, nakoľko Liptov je môj rodný kraj. Pobyt na tábore bude patriť medzi moje nezabudnuteľne zážitky. Našla som si nové kamarátstva, za ktoré som veľmi vďačná. Program tábora bol pestrý, nedali sme priestor nude. Boli sme rozdelení v skupinkách. Od rána do večera sme hrali zábavné hry. Najviac sa mi páčila „konina“ a workshopy. Vyšli sme aj na vyšší kopec. Bola to náročná túra, ale zvládli sme to. Mali sme super animátorov, ktorí nás vo všetkom podporili. Možno aj ja raz pôjdem v ich šlapajach.

- SAMI

- pán kaplán Peter Kalis

„Hýbať sa srdcom“

kávajúce svoje deti, prežívajú radosť, ktorú nakoniec Mária vy-povie vo svojom Magnificate.

Samotná akcia sa samozrejme pripravovala dlhšie. Bezprostrednou prípravou boli rôzne brigády v týždni pred Bodkou. Miništranti a dievčatá spolu s pánom kaplánom pripravili okolie kostola a fary, mladí si pripravili veci súvisiace so súťažami a skupina obetavých veriacich chystala samotnú prípravu gulášu a langošov.

Aj tento rok sa Bodka za prázdninami konala tradične poslednú nedeľu letných prázdnin.

Počasié nám síce neprialo, ale ani to mnohých neodradilo, aby sa spoločne stretli ako veľká farská rodina a rozlúčili sa s letom. Podme si však na tento pekný, hoci upršaný deň, spoločne zaspomínať.

Ústrednou témou Bodky bolo **putovanie Panny Márie za jej príbuznou Alžbetou**, pričom sme sa snažili zladíť s témou SDM 2023 v Lisabone. **Mária nehľadala výhovorky, prečo nenavštíviť svoju príbuznú Alžbetu, ale s radosťou a ochotou vykročila pomôcť tej, ktorá tiež pod srdcom nosila život.** Tak vzájomne, matky oča-

Doobeda sa konala svätá omša pre rodiny, na ktorej nechýbal rodinný zbor, ktorý oslávil svoje ročné fungovanie. Vo svojom príhovore pán farár zapojil aj deti, ktoré hádali písmenká. Takto vznikol citát „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma.“

Z dôvodu nepriaznivého počasia sa samotný otvárací ceremoniál začal o 14:00 hod. v kostole. V úvode sme si mohli pozrieť krátku scénu, ktorú pripravili muzikanti z detského spevokolu. **Neochota mladého chlapca sa zmenila na ochotu pomôcť pri uvedomení si, že aj Panna Mária pomohla Alžbete.** Dej samotnej scény bol inšpirovaný úryvkom evanjelia, kedy Mária išla podať pomocnú ruku Alžbete - **pretože dobro, to je hýbať sa srdcom.**

Po tomto otváracom ceremoniáli začalo poobedie plné hier. Mnohé sme museli zrušiť prípadne presunúť do interiéru alebo na miesta, kde pršalo pomenej. Ani to však neodradilo deti, ktoré zbierali

žetóny ostošesť. Napriek zlému počasiu sme sa tešili hojnej účasti detí, rodín, ale aj ostatných veriacich. Pripravený guláš sa zjedol a o langoše bol tiež veľký záujem. K tomu sme podávali čapovanú kofolu a radler.

Zdalo by sa, že dážd' dokáže prekaziť, prípadne pokaziť celú akciu, ale nebolo tomu tak. Boli sme svedkami toho, že práve v týchto dažďových kvapkách padalo na nás hojné Božie požehnanie, ktoré sme mohli prijať práve v tomto našom farskom spoločenstve.

Veríme, že aj táto akcia, ktorá dáva príležitosť stretnúť sa farskej rodine, sa bude z roka na rok udržiavať a neustále vylepšovať.

Ďakujeme všetkým animátorom za ich obetavú službu pri organizovaní Bodky, dobrovoľníkom za ich pomoc, sponzorom za ich štedré srdcia a vám všetkým za vašu účasť.

-Magdaléna Kvašňovská

Výstup k pamätníku sv. Jána Pavla II.

Novodobá tradícia výstupov na Babiu horu (1725 m n. m.), ak to tak môžem nazvať, je spätá s postavením pamätníka na jej vrchole. Ten bol postavený spoločnými silami občanov obcí Oravská Polhora, Rabča, Rabčice a Sihelné v roku 1996. Motívom pre postavenie pamätníka bola vďaka ľudí spod Babej hory za návštevu Petrovho nástupcu, Jána Pavla II. (*1920 - †2005) na Slovensku v dňoch 30. júna - 3. júla 1995 a jeho lásku k slovenskému ľudu, ktorú jasne vyjadril v rozlúčkovom príhovore na letisku v Poprade slovami: „A teraz sa obraciam na celý slovenský národ, ktorý chcem v tejto chvíli lúčenia privinúť k svojmu srdcu jediným veľkým objatím.“

Babia hora pritom nebola ako pamätné miesto vybraná náhodne. Osobný sekretár svätého otca, kardinál Stanisław Jan Dziwisz (*1939) totiž svojho času potvrdil, že Karol Józef Wojtyła, teda

neskorší pápež Ján Pavol II., na jej vrchol mnohokrát vystúpil vo svojich mladých rokoch, ale i ako neskorší krakovský biskup a kardinál.

Výstup k pamätníku je tradične spojený aj so slávením svätej omše. Poctu hlavného celebranta mali, okrem miestnych farárov a kaplánov, či rodákov z Oravskej Polhory, aj biskupi.

Hneď prvú svätú omšu v roku 1996 celebroidal, a pamätník aj za účasti poľského biskupa posvätil, diecézny otec biskup František Tondra (*1936 - †2012). Ten si výstup zopakoval aj v roku 2008. V roku 2006 celebroidal svätú omšu nitriansky diecézny biskup Viliam Judák, v roku 2010 otec biskup Štefan Sečka (*1953 - †2020), v 2011-tom otec biskup Andrej Imrich a v roku 2013 vojenský ordinár Mons. František Rábek.

Výstupov a svätých omší sa viackrát zúčastnili aj kňazi a veriaci z Poľska, napríklad v roku 2015 Jakub Gil, emeritný farár z Wadowíc (rodisko Karola Wojtyły). V priebehu rokov sprevádzali výstup mnohé sprievodné podujatia. Vyzdvihol by som však najmä roky 2012 a 2013, kedy sa podarilo zorganizovať Stretnutie mladých s Jánom Pavlom II.. Program začínajúci už v piatok večer sv. omšou a následným spoločenským programom a vrcholiaci práve sv. omšou na vrchole Babej hory prilákal ešte viac účastníkov.

Keďže ide o podujatie v prírode, doslova v horách, zdravotnú starostlivosť účastníkov zabezpečujú dobrovoľníci z Horskej záchranej služby. Pre nich bol tohtoročný dvadsiaty ôsmy ročník výnimočný, pretože hlavným celebrantom bol ich „kolega“ - kňaz a dobrovoľný záchranár, kaplán Horskej záchranej služby, Ján Dubecký. Ten nás vo svojom príhovore nadväzujúcom na evanjeliový text povzbudil, aby sme neváhali

a aj my prijali Ježišovo pozvanie a utiekali sa k Bohu ako deti, keď hovorí: „Nechajte deti a nebráňte im prichádzať ku mne, lebo takým patrí nebeské kráľovstvo.“ (Mt 19, 14).

Na konci svätej omše mu polhorskí záchranári odovzdali fotografiu, na ktorej je zachytený Karol Wojtyła s dvomi priateľmi práve na vrchole Babej hory.

Dovolím si tvrdiť, že tieto výstupy sú Bohu milou obetou, pretože len v minimálnom množstve prípadov sa sv. omša na vrchole Babej hory neuskutočnila v naplánovanom termíne (mieste) kvôli zlému počasiu.

Preto **verím, že aj budúci rok, víkend nasledujúci po Bobrovskej púti, sa opäť stretne** pri výstupe na Babiu horu a na svätej omši pri pamätníku Jána Pavla II.. **A myslím, že môžem prezradiť, že hlavný celebrant pôsobí na Spišskej kapitule.**

- Šimon a Natália Kvasňakoví

Dvaja turisti unavení na smrť sa vlečú z posledných síl

Jeden hovorí: „Ja už si ani nohy necítim“

A druhý na to: „Tak si pričuchni k mojím!“

Cesta sv. Šarbela do našej farnosti ...

Rehoľník a pustovník sv. Šarbel Makhľuf sa stal známym medzi katolíckmi aj na Slovensku. Prispeli k tomu články z časopisu - Milujte sa a knihy, ktoré približovali jeho skrytý život a mocné orodovanie po jeho smrti.

Kde som sa prvýkrát stretol s úctou ku sv. Šarbelovi?

Osobnú skúsenosť s úctou ku sv. Šarbelovi som mal cez farnosť Lúčky, kde miestny pán farár Peter Petrek po programe medžugorského dňa udeľoval veriacim pomazanie olejom sv. Šarbela a farníci si mohli uctiť relikvie sv.

Šarbela. Bola to silná duchovná skúsenosť, ktorú som chcel odovzdať aj veriacim v našej farnosti.

Aké prvé kroky sa podnikli na zabezpečenie relikvie sv. Šarbela?

Najskôr som sa skontaktoval so sprievodkyňou púti do Libanonu k hrobu sv. Šarbela – pani Máriou Sľukovou a ona ochotne zabezpečila relikvie sv. Šarbela a olej na pomazanie od rehoľníkov z Libanonu.

Čo môžeme povedať o relikvii sv. Šarbela, ktorú máme vo farnosti?

Relikvia, ktorú sme dostali, je druhého stupňa, čiže pochádza z oblečenia sv. Šarbela a je umiestnená v relikviári v bočnom vchode do farského kostola, ktorý je neustále k dispozícii k osobnej modlitbe.

Ako prebieha úcta ku sv. Šarbelovi v našej farnosti?

Úcta ku sv. Šarbelovi v našej farnosti sa slávi dvadsiaty druhý deň v každom mesiaci, kedy sa pri určenej sv. omši prihovorme myšlienkami zo života sv. Šarbela. Po sv. omši si môžu veriaci uctiť relikviu sv. Šarbela, a zároveň máme príležitosť prijať pomazanie olejom sv. Šarbela. Prvý výročný deň sv. Šarbela vo farnosti sme

slávili 22. mája 2023. Zároveň vo výročný deň a každú nedeľu sú ponúkané pre veriacich malé tampony s olejom sv. Šarbela zabalené v malých priesvitných zazipovaných vrecúškach a modlitba ku sv. Šarbelovi. Pomazanie olejom sv. Šarbela prináša pomoc v zdravotných problémoch a posilňuje vieru. Na zachytenie svedectva viery vytvoríme kroniku, do ktorej budeme zapisovať vypočutia modlitieb a účinky pomazania v živote veriacich.

Čo povedať o sv. Šarbelovi pár slovami?

Sv. Šarbel Makhľuf je známy ako pustovník z Annaya. Tento maronitský kresťan žil v Libanone v rokoch 1828 –1898. Šestnásť rokov žil v Opátstve sv. Marona a 23 rokov ako pustovník v Pustovni sv. Petra a Pavla. Je považovaný za

jedného z najväčších divotvorcov 19. storočia. Viac sa o svätcovi môžete dočítať v nasledujúcich knihách: **B. Grysa a M. Pitrowski: Sv. Šarbel, priateľ Boha a ľudí, J. Skandar a M. – S. Buissonová: Sv. Šarbel – svedectvá a zázraky, L. Rosner: Velikán prostoty, F. Noun: 15 dní so sv. Šarbelom.**

- o. Róbert Slotka

NECH JE POKUŠENIE SEBALÁKAVEJŠIE, NIKDY NEMÔŽE OSPRAVEDLNIŤ HRIECH.

SV. ŠARBEL

Dotknime sa NEBA so Zdenkou

Dňa 29. augusta 2023 – na 19. výročie posvätenia – konsekrácie nášho kostola - do našej farnosti zavítala vzácna návšteva.

Nevšedný hosť s veľkým významom. Hosť z neba - blahoslavená sestra Zdenka Schelingová – na obraze zavesenom v ľavej časti chrámu pri chóre. Súčasťou tohto výročia bolo aj požehnanie tohto obrazu.

Autorom obrazu je duchovný otec Peter Čiernik, kňaz nitrianskej diecézy, ktorý v súčasnosti pôsobí vo farnosti Blesovce. Obraz je originálna olejomalba, ktorého realizácia trvala od februára 2022 do júna 2023. Úmysel namaľovať obraz Zdenky, fyzicky zviditeľniť jej vizuálnu podobu, vzišiel od veriacich farnosti ešte z doby pôsobenia pána farára - duchovného otca Mariana Kačira.

Týmto úmyslom veriaci farnosti prejavujú svoju duchovnú priazeň Zdenke, jej príkladu, a preto - „ju chcú mať stále na očiach“ - aby pomáhala a orodovala za nás všetkých v nebi. A najmä preto, lebo pochádza z Oravy, rovnako ako my všetci. Preto je nám všetkým tak blízka. **Jej blahorečenie iba dokazuje, že aj na Orave sa rodia svätci!**

Kompozícia obrazu je postavená na zobrazení postavy blahoslavenej sestry Zdenky v čiernom rehoľnom rúchu v takmer životnej veľkosti a jej okolí. Z postavy Zdenky sa na nás usmieva jej žiarivá tvár, plná jemnej radosti, nežnosti a dôvery. V pravej ruke pod preveseným krížom na hrudi drží ruženec a ľavá ruka ukazuje na vázu, v ktorej sú dve ruže. Červená ako symbol mučeníctva a biela

ako symbol čistoty. Týmto svojím postojom nás pozýva k vytrvalej modlitbe, čistote srdca a k zachovaniu vernosti Bohu, aj prostredníctvom maličkosti v každodennom živote. A keď treba zachovať vernosť Bohu až „po okraj“ alebo až „na hranu“, nebáť sa prijať aj veľké utrpenie alebo prenasledovanie, ba dokonca až smrť v podobe mučeníctva. V spodnej časti obrazu, pod postavou, je znázornená časť našej obce v mieste, kde je postavený kostol, spolu s typickým vrchom pre našu obec – Babou horou. Nad postavou svätice je namaľované ružové zore, jemne prechádzajúce do naznačujúcej alebo ešte len tvoriacej sa krvavej farby, ktoré symbolizuje obdobie predchádzajúcej komunistickej totality, ale zároveň perspektívu jemne sa blížiacej ďalšej katastrofy v podobe ďalších nových ideológií a nebezpečných trendov.

Preto pri pohľade na tento obraz by v nás mala vzniknúť aspoň emócia poučenia sa z obdobia totality, ktoré tu bolo, a súčasne varovania pred ďalšími novými podobnými nebezpečnými obdobiami, ktoré tu môžu nastať - a ktoré sa nerodia náhodou. Ale vstupujú do života spoločnosti z novovznikajúcich falošných dogiem, vier, trendov, až ideológií, **ktoré však neprídu ihneď, ale postupne, nebadane a podpra-**

hovo rastú – najmä v dôsledku ľudskej duchovnej vlažnosti, ľahostajnosti, neochoty, ba až lenivosti hľadať pravdu, hľadať Boha, a rozjímať alebo premýšľať o tejto Pravde. Možno sa to mnohým nezdá, ale dnes žijeme vo vysoko nebezpečnom duchovnom prostredí a dobe, ktorá je opojená blahobytom, vidinou maximálneho pohodlia. A práve tento pocit falošného šťastia – vidina materiálneho i duchovného zabezpečenia prostredníctvom blahobytu vyrába ľudí, ktorí sa z **vlastnej vôle** stávajú duchovne vlažnými, ľahostajnými, ba až lenivými, **proste s diagnózou s názvom duchovná letargia, v dôsledku čoho sa stráca duchovná ostrážitosť pred týmito nebezpečnými a ideologickými trendmi v spoločnosti.**

Keby sme však čítali z poniektorých myšlienok sestry Zdenky, z jej zápisníka, dočítali by sme sa, že ona chcela „... **potešovať Ježiša za ľahostajnosť tohto sveta, za nevďak ľudí, čo bude jej každodennou robotou. ...**“ – to jest - mala ochotu k obeti poraziť vlastnosti, ktoré spôsobujú príchod ideológií, ísť až na hranu, až na hranu mučeníctva. A to všetko preto, lebo mnohí nie sú ochotní rozjímať, premýšľať, hľadať Boha, ale čakajú, že **za nich bude premýšľať niekto iný!** A ten niekto iný, pokiaľ sa odovzdá moc tomu

nesprávne, je potom schopný ľahko vyrobiť ideológiu, totalitu, ba až diktatúru.

Nedá mi, aby som ešte nespomenul jej postoj radosti k Pánovi, aj v čase utrpenia, ktorý vyjadřila slovami – „Usmievaj sa! - s úsmevom trhaj ružičky bolesti - s úsmevom rozdávaj slová - s úsmevom pomáhaj - s úsmevom prijímaj nespravodlivosti - s úsmevom nepravdu o sebe! - s úsmevom prijímaj, keď ťa klamú - s úsmevom zakrývaj všetko, čo ťa bolí - s úsmevom kráčaj, i keď si veľmi smutná - s úsmevom kráčaj - ku Golgote. Ty už len kráčaj po vyššiapanej ceste ... Ježišom.“

Nebyť ľahostajný a vlažný - **bolí**. Hľadať Boha - **bolí**. Modliť sa – **bolí**. Čítať pravidelne sväté Písmo – **bolí**. Pozvať Ježiša do svojho srdca – **bolí**. Dodržiavať Desatero – **bolí**. Postaviť sa proti svojej vlastnej duchovnej lenivosti - **bolí**. Používať vlastný rozum – **aj to bolí**. Aj premýšľanie - **bolí**. Dokonca pracovať na sebe - **bolí**. To všetko **bolí**, ale stojí to za to – lebo potom nebudú totality a ideológie. Pre ktorú verziu duchovného sveta a viery sa rozhodneme? Pre tú, ktorou kráčala sestra Zdenka - alebo pre tú neochotnú, vlažnú, ľahostajnú, nepremýšľajúcu, ba až lenivú?

- Jozef Ďubek

Nielen srdcia sa obnovujú

V tomto roku sme sa pustili do viacerých opráv, ktoré vychádzali z nutnosti alebo potrieb vo farnosti. Začali sme výmenou okien na farskej budove, pokračovali výmenou schodov pred kostolom a oprave komína na farskej budove.

Výmena okien na prvom a druhom poschodí na farskej budove sa realizovala po prvom sv. prijímaní a mala ich na starosti miestna firma Herplast. Vďaka zručnosti majstrov a obetavosti žien

z našej farnosti sme do týždňa uskutočnili výmenu a inštaláciu okien, murárske a maliarske práce, a stihli i upratovanie. Výmena okien stála 7.232 eur. Súčasne do spoločenskej miestnosti na fare sa zakúpili nové stoličky a skriňa v hodnote 2.500 eur.

Keďže dlažba na schodoch pred kostolom sa nám pred očami rozpadala, oprava schodov bola nevyhnutná. Po zhodnotení viacerých možností sme sa v hospodárskej rade farnosti rozhodli pre celé

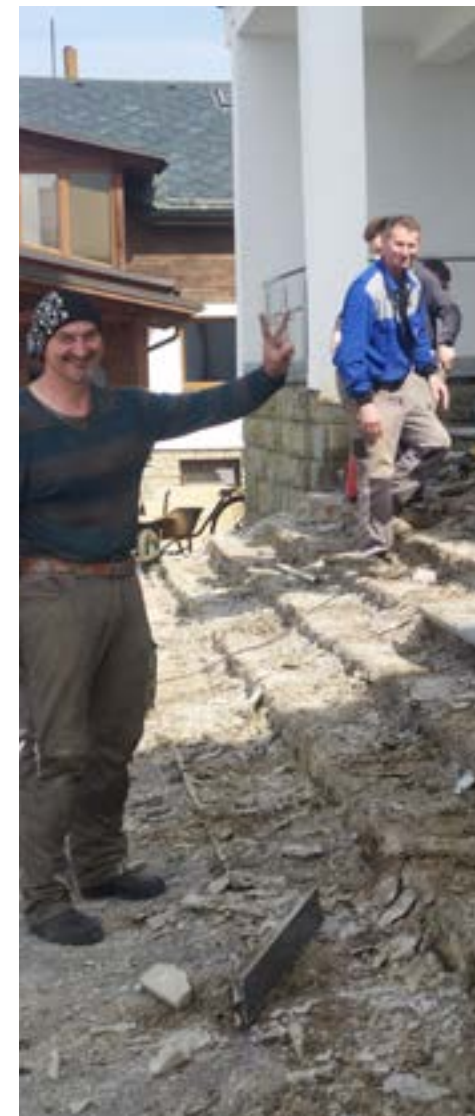
kamenné schodnice, aby stavebný zámer mal väčšiu životnosť. Váha jednej schodnice je 180 kg. Materiál na schody bol zabezpečený cez kameňolom pri Wroclavy, prevoz 24 t materiálu uskutočnila firma p. L. Tarčáka a na stavbárske práce bola vybratá miestna obecná firma Polhorec. Vďaka obetavosti a odbornému prístupu všetkých zainteresovaných sa realizácia celého zámeru uskutočnila v zhode s plánom. Pôvodná odobratá dlažba zo schodov bola odovzdaná pre občianske združenie Dobrý pastier v Kláštore pod Znievom, ktoré vedie o. Vladimír Maslák. Stavba bola ukončená pred slávnosťou Najsvätejšieho Srdca Ježišovho. Do opravy schodov sme investovali 20.216,56 eur, z toho kamenné schody a kocky stáli 9.947,30 eur.

Počas prác so schodmi bolo zistené, že z komína na farskej budove odpadáva obkladový materiál, ktorý by mohol vážne poškodiť strechu na fare. Stavbu lešenia a murárske práce realizovala opäť miestna firma Polhorec a následne klampiar oplechoval celý komín. Oprava komína si vyžiadala 2.020,26 eur.

Chcem sa úprimne poďakovať za spoluprácu hospodárskej rade farnosti, Biskupskému úradu, všetkým firmám a dobrovoľníkom, a

taktiež ďakujem všetkým dobrodincom a farskému spoločenstvu, že sme mohli uskutočniť tieto potrebné opravy.

- o. Róbert Slotka

Vianočné prania od birmovancov

Všetkým ľuďom dobrej vôle prajem krásne chvíle strávené s rodinou pri ozdobenom stromčeku a všade sa vznášajúcou vôňou medovníkov. Naplno si užívajte chvíle plné lásky, pokoja a božieho požehnania počas celého nastávajúceho roka!

Ema

Vianoce sú najkrajším časom v roku, a preto všetkým prajem, aby boli počas sviatkov so svojimi drahými. S láskou myslím aj na tých, ktorí budú počas sviatkov v práci ako hasiči, lekári a iní, ktorí slúžia ľuďom. Krásne sviatky v kruhu vašich kolegov! Ale taktiež nezabúdam na pacientov v nemocnici a na ľudí, ktorí prišli o svojich blízkych a o svoje domovy.

Viktória

Všetkým vám prajem požehnané vianočné sviatky s teplým čajíkom v kruhu svojich milovaných, aby ste sa cítili príjemne vo svojich vyzdobených domovoch, pozreli si spoločne vianočné rozprávky, spolu sa pomodlili, poďakovali, zaspievali si koledy, a aby ste navôkol šírili vianočnú náladu. Požehnané sviatky a šťastný nový rok!

Natália

Všetkým prajem MIER, kiežby všetci mali medovníčky a silnú vieru v Boha. Prajem vám sviatky s rodinou a kamarátmi v kostole, a taktiež veľa snehu, ale nie až toľko, aby sme nemuseli veľa „kydať“

Patrícia

Želám vám, aby ste cítili obrovskú vďačnosť, že môžete stráviť a zdieľať sviatky so svojimi drahými. Požehnané sviatky prajem!

Viktória

O Vianociach hovorí mamička Jožkovi: „Jožko, zapál vianočný stromček.“

O chvíľu príde Jožko a hovorí: „Aj sviečky?“

Vianoce

*Keď je zima, keď je mráz,
je tu opäť Vianoc čas!
Tešia sa naň všetky deti,
žiaria očká, stromček svieti.
Rodina je celá spolu,
keď zasadne večer k stolu.
Ruky všetci zložíme
a spolu sa modlíme.
Ďakujeme Ježiškovi
za všetko, čo pre nás robí.
A keď zvonček tíško zacinká,
príde opäť tá vzácna hodinka.
Pod stromčekom krásne dary,
Ježiško nám zas pripravil.*

- Zuzka Štefaňáková, 2.B

Pápež František nás vyzýva: „Keď sa budete doma modliť pred jasličkami spolu s celou rodinou, nechajte sa pritiahnúť nehou malého Ježiška, ktorý sa narodil chudobný a krehký uprostred nás, aby nám dal svoju lásku. Toto sú pravé Vianoce. Ak odoberieme Ježiša, čo nám zostane z Vianoc? Sviatok by bol prázdny. Neoberte Vianoce o Ježiša! Ježiš je centrom Vianoc, Ježiš je tými pravými Vianocami! Pochopili sme?“

Viete, čo je maximálna drzosť? Keď sa chce dať snehuliak spolopniť

MEDOVNÍČKY

Zaiste má každý doma zbierku svojich najobľúbenejších receptov, ktoré si prísne stráži a nedá na ne dopustiť - o to zvlášť tie vianočné. Ponúkam medovníčky, ktoré u nás roky pečieme a tvoria základ sviatočného pečiva.

Suroviny na cesto

650 g hladkej múky, 250 g práškového cukru, 50 g masla, 150 g tekutého medu, 3 celé vajcia, kávová lyžička perníkového korenia- aníz, klinčeky, škoric, 2 lyžičky sódy bikarbóny, 4- 5 lyžíc mlieka (podľa potreby)

Suroviny na zdobiacu polevu

150 g preosiateho práškového cukru, 1 bielko a pár kvapiek citrónu (všetko vyšľaháme do tuhej peny)

Postup:

Z preosiatej múky, cukru, zohriateho medu, mäkkého masla a ostatných surovín vypracujeme hladké, nie príliš suché cesto. Následne ho odložíme na 24 h do chladničky. Potom ho vyvaľkáme na hrúbku 0,5 cm a formičkami vykrajujeme rôzne tematické tvary, ktoré ukladáme na vymastený plech. Na záver všetko ponatierame vyšľahaným vajcom a dáme upiecť do zlatistá na 180 stupňov.

Na záver prajem veľa trpezlivosti, ale aj radosti pri zdobení. No a samozrejme DOBRÚ CHUŤ !

- Katarína Revajová

**SKÁČTE!
KRIČTE!
LEN NEHREŠTE!
-SV. JÁN BOSCO**

Medžugorie